

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ

1881

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
ΑΔΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον της Έστιας: Όδου Σαββαίου, 6.

1881

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

της κοιλίας του και περιστρέφω τους αντίχειρας του ένθεν κακείθεν.

— Μου φαίνεται, εξηκολούθησεν ο Ιταλός, ότι εις την θέσιν την οποίαν ευρέθημεν ο εις απέναντι του άλλου, ο άνθρωπος αυτός, αν είχαν ίσως καρδιάς, μου άφαιεν, αν όχι τι άλλο, την κοινήν τοβλάχιστον εκείνην εγγένειαν, την οποίαν δεικνύουν προς άλλήλους και αυτοί οι ξένοι άνθρωποι. Διότι τέλος πάντων αυτός μου χρεωστέϊ χάριν ή εγώ εις αυτόν; Αλλάς υπηρέτησεν εμέ ή αυτόν εγώ; Βλέπω μίαν άμαξαν ανατετραμμένην τρέχει να δώσω βοήθειαν, και... — Αλλά, τώρα το συλλογίζομαι, ίσως ήτον άδικαιρία εν μέρους μου. Βεβαίως, αναντιρήτως. Τι άνόητος ήμην να μη το ίδω από το πρόσωπον αυτού του κτήνου! Είχε δικαίον τί ήθελα εγώ ν' αναμειχθώ εις το πόδι της κυρίας, να το επιδέσω, και να κάμω ή, τι έκαμω, πριν ζητήσω την άδειαν αυτού του άγγλου μεγιστάνος; Όταν τον ίδητε, ζητήσατέ του, σας παρακαλώ, συγγνώμην εν μέρους μου, και βεβαιώσατέ τον ότι δεν ο' άμαρτήσω πλέον. Ο διάβολος να με πάρη, αν το κάμω. Ολοι αι άγγλίδες εγγενείς ήμπορουν του λοιπού να σπάσουν τα πόδια των, τα χέρια των, και αυτά τα κεφάλια των εν πάση άνεσει. Εγώ βεβαίως δεν θα προτεινά εις αυτούς την υπηρεσίαν μου.

Είδετε ποτέ σας επιτήδειον άλιέα κρατούντα χονδρόν άττακέα από του άκρου της όρμιάς του; τον είδετε άφίνοντα ελαύθερον τον ίχθυον να τρέχη εν' όσον επιτρέπει το μήκος του θώμικτος, χωρίς διόλου να τον ταράττη; να κλίνη τούναντίον προς αυτόν και όρμιάν και κάλαμον, και να ενθαφύνη ούτω την άγκραν του εις εξάντλησιν όλων αυτης των δυνάμεων; να ανακινή δε τέλος την παντελή του ίχθύος εξάντλησιν και δια βιαίας αϊφνιδίου δολής να τον ρίπτη τέλος σπαίροντα επί του αίγιαλου; Όμοια μηχανώμενος και ο επιδέξιος ιατρός, άφῆκε τον νέον του φίλον να τελειώση τον φιλιπικίον του, χωρίς παντάπασι να τον διακόψη, και παρεμόνευε την πρόσφορον στιγμήν, όπως άνελαύση αυτόν κατηνασμένον και άδρανῆ.

— Αλλά ή νέκ; είπεν ο ιατρός Υόρκε, ώφελούμενος εν της πρώτης διακοπής. Δεν έμιλάτε περί της νέκας. Σας εφέρθη και αυτή κακά;

— Ω, διόλου, ή ταλαιπώρος κόρη, είπεν ο Αντώνιος δια φωνής πραυνθείας άμέπως. Ήράνη τούναντίον εύθύς εξ άρχής εγγνώμων και προσήνεστίατη.

— Και λοιπόν, άνέκραξεν ο βαρχύσωμος άγγλος, επιτιθέμενος εκ του συστάδην κατά του Αντωνίου, θα τιμωρήσατε την άθλίαν κόρην δια τας άμαρτίας του πατρός της;

Ο Αντώνιος εσιώπησε.

— Πολύ καλά, είπεν ο άγγλος, έννοώ την σιωπήν σας. Το ζήτημα τώρα είνε δι' εμέ: Τίς θα

θεραπέυση την μίς Δάβεν; Σεις δεν θέλετε και εγώ δεν δύναμαι.

— Δεν έχάθησαν οι ιατροί, υπέλαβεν ο Αντώνιος, βεβαιωμένος μεριδιών. Είνα εις εις την Βεντιλίαν και άλλος εις το Σάν-Ρέμο. Έδωκα ήδη εις τον Σίρ Ιωάννην και τα όνόματα και τας διευθύνσεις των.

— Μεγάλη εν μέρους σας ευγένεια! άλλ' ήξεύρατε πολύ καλά, ότι δεν κάμνει ούτε ο εις ούτε ο άλλος. Μάλιστα! κυττάζετε με όσον θέλετε. Γνωρίζετε κάλλιστα ότι το πάθημα της μίς Δάβεν απαιτεί δεξιότητα, την οποίαν δεν έχει κανείς των δύο αυτών κυρίων, και προσοχήν διαρκή, την οποίαν μόνον άνθρωπος κατοικούν εδῶ δύναται να δώση. Τώρα λοιπόν, εξηκολούθησεν ο ιατρός, τί θα έλέγετε, αν ή άθλία αυτή κόρη, ή τόσον καλή και τόσον αξιογάπητος εγίνετο γωλή δι' όλην της την ζωήν, και τοτο διότι τις έλειπεν ή προσήκουσα θεραπεία;

— Θεός φυλάξη! άνέκραξε ζωηρώς ο Αντώνιος.

— Ελάτε, εξηκολούθησεν ο ιατρός Υόρκε, είπέτε μίαν λέξιν, και άπαλλάξατε κ' έμε, τον παλαιόν σας φίλον, από την άμηχανίαν.

— Ποίαν άμηχανίαν; ήρώτησεν εκπληκτος ο Ιταλός, μη αναμένων τοιαύτην αίτησιν.

— Βννοείτε, είπεν ο άγγλος, ότι όσαι υποχρεώσεις και αν έχω εις την Νίκαιαν, — και είνε πολλαι και σπουδαίαι, — δεν ήμπορώ τέλος πάντων να εγκαταλείψω τον πατέρα και την κόρην ενώπιον τοιούτου διλήμματος, επί ξένης γης.

— Πρέπει άρα γε να υποθέσω ότι έρχεσθε εκ μέρους του Σίρ Ιωάννου;

— Φυσικά.

— Και ότι ο Σίρ Ιωάννης επιθυμεί...

— Επιθυμεί; Οα ήτον εύτυχής, αγαπητέ μου, εύτυχής να σας δεχθῆ άνευ όρων. Οα ήθελε απόλυτος μονάρχης εις το δωματίον της άσθενούς.

— Έσττω, άς γελνή! είπεν ο Αντώνιος, κικθεις. Οα επιστρέψω προς Θεραπειάν της θυγατρός του. Αλλά βεβαιωθείτε, ότι αν τη κάμνω, τη κάμνω χάριν ύμῶν και της ταλαιπώρου νεάνιδος.

— Ευχαριστώ, εύχαριστώ, είπεν ο ιατρός Υόρκε εκ βάλους ψυχής; είσθε ευγενής καρδιά και αξίζετε δώδεκα ως τον Σίρ Ιωάννην. Ευχαριστώ και πάλιν, επανέλαθε σφιγγων εγχαρδίας τας δύο χείρας του Αντωνίου.

Ο Ιταλός εφόρρασε τον πύλον του, τον αυτόν εκείνον κωνικόν πύλον, όστις είχε τοσοϋτον τρομάξει τον Σίρ Ιωάννην κατά την πρώτην αυτην συνάντησιν, και οι δύο συνάδελφοι, έγγυς άλλήλων βαδίζοντες, κατηυθύνθησαν προς το πανδοχείον της Κεραμίδος. Ο ιατρός Υόρκε απέφυγε να μιλήση περί του ότι δεν υπήρχε πρόθεσις προσβολής εκ μέρους του Αντωνίου, πράγμα το όποτον, κατά τας ύδαγίας του Σίρ Ιωάννου, έπρεπε ν' αποτιλέση τον πρώτον και άπαραίτητον της διαπρα-

ματεύσεως όρον. Έννοεί κάλλιστα ο άγγλος, ότι απέναντι της ευγενούς και ευσεβήστου φύσεως του Αντωνίου οιοσδήποτε περί τούτου λόγος ήθελεν επιφέρει άμέσως την άποτυχίαν.

Ο Σίρ Ιωάννης περιεπάτει κατά το διάστημα τουτο εν τη αίθούσῃ, άμηχανών και στενοχωρούμενος, έξερχόμενος ένίστε εις τον εξώστην, και θεωρών προς την όδον της Βορδιγέρας. Αίφνης άνεκάλυψε τους δύο ιατρούς, καταβαίνοντας τον λόφον. Η όσα δε αυτη, άντι να τον ευχαριστήση, προκάλεσεν άμέσως παράδοχον διαστολήν των βρογχών του, ως αν πάσαι συνάμα αι πορτοκαλέαι και λεμονέαι του κήπου είχαν αναδώσει δυσπύδη άποφοράν.

Εν τούτοις, ότε οι κύριοι εκείνοι εισήλθον, ή παροδική αυτη δυσσερέσεια είχε παρήλθει, και ο βαρωνέτος υπεδέχθη αυτούς μετά πολλής φιλοπροσόνης. Έσχε μάλιστα την συγκατάθεσιν ν' αποτινή ευγενείας τινας, άλλῃ μεικτρομένου λόγους προς τον ιατρον Αντωνίου, έφραζοντας την λύπην του δια την γενομένην παρενόησιν, προς όθς εκείνος απήντησε δι' όμοίας μέν, άλλ' εύπρεπιστέρας γάπως δηλώσεως. Ο ιατρός Υόρκε, όυτινος την άγωνίαν, καθ' όλα ταύτα, εμαρτύρουσν αι επανειλημμένοι κατά της ταμβακοθήκης του έρηδοι, άνέπνευστα τέλος ελευθέρως μετά την άποκατάστασιν της ειρήνης, και είπε καθ' ένυτόν:

— Καλά έξεπέρδευσα!

— Τώρα, είπεν ο Σίρ Ιωάννης αποτινόμενος προς τον ιατρον Υόρκε, δεν μου μένει άλλο ή να σας ευχαριστήσω και να σας αποδώσω την ελευθερίαν σας, παρακαλών συνάμα να με συγχωρήσατε ότι κατεχράσθην τόσον τον πολύτιμον καιρόν σας. Θέλετε να διατάξω να ζευθουν;

Η ταχύτης μεθ' ής ή πρότασις αυτη εγένετο δευτή, κατέδειξε πόσον εύκαιρος ήτο.

— Τότε, κύριοι, εξηκολούθησεν ο βαρωνέτος, θα σας άφήσω προς στιγμήν να τα είπητε. Εγώ δε θα ώφεληθώ από την ευκαιρίαν να γράψω μερικά γράμματα δια την Νίκαιαν.

Και χαίρων ότι εύρε λόγον να εκφύγη, κατέλιπε ταχέως το δωματίον.

Ο Σίρ Ιωάννης εχρησιμοποίησε κάλλιστα τον χρόνον, όστις εδωκανθήη προς άνεύρυσιν ύπνων, και έγραψε πολλὰς επιστολάς. Πρώτον προς τον υίον του, εις το εν Λονδίνω μέγαρον αυτού, είτα προς τον εν Λονδίνω πληρεξούσιόν του, και κατόπιν προς τον εν τη έξοχή επιστάτην του — παραγγέλλων και εις τους τρεις να τῶ σταλείωσιν εις Βορδιγέραν τας επιστολάς και τας εφημερίδας του. Βίς τα γράμματα του ταύτα προσέθηκε κατάλογον μακρῶν πραγμάτων, αν παρήγγελλε την ταχέειν άποστολήν εις τον εν Νικαία ταχυδρόμον του. Πλην δε τούτων έλαβεν ο Γιάννης και μακρῶν όρασιῶν προφητικῶν παραγγελιῶν, πάντα δε ταύτα, επιστολαί, κατάλογοι, παραγγε-

λίαι, ενέφανινον ότι ο Σίρ Ιωάννης είχεν άποφασίσει να παραμείνη επί μακρόν εν τη δυσσερέστῃ εκείνην πολίχνῃ. Ο βαρωνέτος είχεν έννοήσει τέλος πάντων ότι έπρεπε να κάμη ύπομονήν, και είχεν ύποταχθῆ εις την ανάγκην των περιστάσεων. Ούχ ήττον όμως ή προσβληθείσα φιλοτιμία του δεν είχεν έντελῶς εξιλεωθῆ, και εν τῷ βάθει της καρδίας του παρέμενε πάντοτε ή κατά του Ιταλου όργη.

Ο Σίρ Ιωάννης επέμεινε να συνοδεύση τον ιατρον Υόρκε μέχρι της άμάξης, και να εξετάση ιδίοις όμμασιν αν ήσαν πάντα εν τάξει. Την πρόφασιν δε ταύτην μεταχειρίσθη, εν' άφήση επί του καθίσματος της άμάξης, πλησίον του ιατρού, χαρτίον τι συνεπτυγμένον, όπερ εκείνος προσεποιήθη ότι δεν παρατήρησε. Μόλις όμως εκλείσθη ή θυρίς ύπό του βαρωνέτου, και ο άγγλος ιατρός έσπευσε ν' ανοίξη και παρατήρηση προσεκτικῶς το χαρτίον, όπερ και απέβηκε, λίαν ευχαριστημένος, εν τῷ χαρτοφυλακίῳ του. Μετά τουτο δε, κατάκοπος το σώμα και το πνεύμα, εξηπλώθη ο αγαθός ιατρός επί του καθίσματος της άμάξης, και αφού άνέκραξεν ετι άπαξ: «Που έμπλεξα!» άπεκοιμήθη τοσοϋτον βαθέως, όστ' εξύπνησεν εν Νικαία, πρό της θύρας του.

ΣΤ'

Μικραί ένασχολήσεις.

— Έχω χίλια πράγματα να σας έρωτήσω, είπεν ή Λουκία, ότε την επαύριον προΐκν εφάνη ο Αντώνιος.

— Αλήθεια; ήρώτησε φειδρώς ο Ιταλός. Ακυπρά, είμαι έτοιμος. Πριν βαρυνθῶ εγώ ν' απαντώ θα βαρυνθῆτε σας να έρωτάτα. Αλλά μου λέγετε πρό παντός άλλου πῶς είσθε, και μου επιτρέψατε να εξετάσω την σφυγμόν σας;

Παρατωθείσης δ' ευχαριστίας της ιατρικής εξέτασεως,

— Τώρα, είπεν ή Λουκία, θα σας είπω εν πρώτοις ότι έχω σκοπόν να δώσω μερικά χρήματα εις τον Πρόσπερον. Πόσα να του σταίλω;

— Ας ιδῶμεν, είπε σκεπτόμενος ο Αντώνιος. Ας υποθέσωμεν ότι ο Πρόσπερος μένει άνίκανος προς εργασία επί δεκαπέντε ήμέρας, το όποιον είνε πιθανώτατον. Δεκαπέντε ήμέραι, προς τριάκοντα σολδια την ήμέραν, τα όποια συνήθως λαμβάνει, κάμνον εινασι δύο φράγκα και πενήντα λεπτά αν του σταίλατε εικοσιπέντε φράγκα, θα έχρη και να προμηθευθῆ κῆπως καλλιτέραν τροφήν κατά την άνάβρωσιν του.

Η Λουκία παρεκάλεσε την Χούτσινς να τη φέρη το βαλάντιόν της.

Ας παρατηρήσωμεν εφάπαξ, ότι ή Χούτσινς παρίστατο πάντοτε εις τας επισκέψεις του ιατρού, εργαζομένη παρα τη νεκρῇ κυρίῃ της, ή εν τῷ ιδίῳ αυτης διαματίῳ απέναντι της πάντοτε άνοικτῆς θύρας.

Η Λουκία έδωκε γράμματα εις τον ιατρον.

— Πενήντα φράγκα! εἶπεν οὗτος· εἶνε τὸ διπλὸν ἀπ' ὅτι σὰς ἐσυμβούλευσα.

— Τὰ ἄλλα εἰκοσιπέντε, περὶ τήρησεν ἡ Λουκία, εἶνε διὰ τὰ ἱατρικά.

— Ὁ Πρόσπερος δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ οὔτε οὔτε ἱατρὸν οὔτε ἱατρικά. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἱατρὸς τοῦ δήμου καὶ ὁ δήμος μὲ πληρώνει διὰ τὰ ἱερὰ πύω τοὺς ἀπόρους.

— Καὶ τὰ ἱατρικά ποῖος τὰ δίδει;

— Ἐγὼ. Ἐγὼ πολλά, τὰ ὅποια δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ ξεκάμω. Χρειαζέται μεγάλη προσοχή, ὅταν βοηθῇ τις τοὺς πτωχοὺς. Δύρον μεγαλειότερον τοῦ ἀναγκαίου ἐμψυχώνει τὴν ἀνηρία καὶ ἀμνην περισσότερον κακὸν παρὰ καλόν.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς λέγει πάντοτε καὶ ὁ πατέρας. Δὲν ἐπιμένω, ἱατρὲ, αὐτὴν τὴν φαρὰν εἰς τὴν ἰδέαν μου, ἀρκεῖ νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε νὰ μὲ εἰδοποιήσετε, ἂν ὁ Πρόσπερος λάβῃ ἀνάγκην μεγαλειότερου ποσοῦ, ἢ ἂν γνωρίζετε ἄλλους, οἱ ὅποιοι νὰ ἔχουν ἀνάγκην.

— Δὲν ἤξεύρω τῇ ἀληθείᾳ, ἂν πρέπει νὰ σὰς δώσω τοιαύτην ὑπόσχεσιν, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος μετὰ μειδιήματος ἐρηνησέντος ἄλλως τὴν ἔνοιαν τῶν λόγων του· ἂν ἐπιμένετε, καθὼς λέγετε, εἰς τὴν ἰδέαν σας, φοβοῦμαι μήπως οἱ πτωχοὶ ἀλλ' ἀνεξάρτητοι χωρικοὶ μὰς διαφθορῶν πολὺ γρήγορα. Ἐτελειώσατε τὰς ἐρωτήσεις σας;

— Μόλις ἤρχισα. Εἰπέτε μου τώρα, διατί ἐφέρετε χθὲς ἐκεῖνον τὸν ἀνοστον ἄγγλον ἱατρὸν;

— Ἀνοστον; διατί; ἠρώτησεν ὁ Ἀντώνιος ἐκπεπληγμένος.

— Διότι εἶνε τόσο γλυκὸς, τόσο περιποιητικός. Συγαίνωμαι τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι δμιλοῦν τόσο γλυκά. Δὲν θέλω ἄλλον ἱατρὸν ἀπὸ σὰς· κ' ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ μοῦ φέρετε κανένα.

— Οραῖω λοιπὸν, καθὼς φαίνεται, αὐτὴν τὴν προτίμησιν εἰς τοῦ; τρόπους μου τοὺς ὄχι τόσο περιποιητικούς. Μὴ φοβῆσθε· ὁ ἄγγλος ἱατρὸς εἶνε αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς τὴν Νίκαιαν.

— Κ' ἐλπίζω νὰ μείνῃ ἐκεῖ. Ἀλλὰ διατί ἤλθεν; ἐπέμεινε ἐρωτῶσα ἡ Λουκία.

— Ἦλθε, διότι ἐγὼ τὸν παρεκάλεσα, καθὼς σὰς εἶπα. Ἐπέρας νὰ μὲ ἰδῇ κατὰ τύχην, ἐπιστρέφων εἰς τὴν Νίκαιαν, κ' ἐχάρην πολὺ ὅτι ἠδυνάμην νὰ ζητήσω τὴν γνώμην του περὶ τοῦ ποδὸς σας. Ἐπειδὴ δὲ, φυσικῶς, ἔπρεπε νὰ τὸν ἐξετάσῃ, σὰς τὸν ἔφερα. Ἐκτὸς τοῦ κύρους τῆς γνώμης του, ἐσκέφθην ὅτι, ἂν ἐσυμφώνει μὲ τὰς ἰδέας μου, καθὼς ἤλπιζα, ὁ Σὶρ Ἰωάννης ἤθελεν ἀποδώσει εἰς αὐτὰ περισσοτέρων σπουδαιότητα.

— Διατί; ἠρώτησεν ἡ Λουκία, ἐπιμένονσα ὡς παιδίον.

— Δὲν νομίζετε, ὡς νομίζω κ' ἐγὼ, πολὺ φυσικὸν νὰ ἐμπνέῃ εἰς ἕνα ἄγγλον περισσοτέρων ἐμπιστοσύνην ἱατρὸς ἄγγλος ἢ ἱατρὸς ξένος;

— Ὁ πατέρας λοιπὸν δὲν ἦτο σύμφωνος μὰς ὅσας;

— Δὲν εἶπα τοῦτο. Ἀλλ' ὅπως δῆποτε δὲν ἦτο δυνατόν ὁ Σὶρ Ἰωάννης, μὴ ὢν ἱατρὸς, νὰ θεωρήσῃ μερικὰ πράγματα ὅπως ἐγὼ.

— Καὶ ποῖα ἦσαν αὐτά, σὰς παρακαλῶ; ἐξηκολούθησεν ἐπιμένονσα ἡ Λουκία.

— Ἀλλὰ σεις, βλέπω, μὲ ὑποβάλλετε εἰς σωστὴν ἀνάκρισιν; εἶπεν ὁ ἱατρὸς γελῶν.

— Βέβαια, ὑπέλαθε σοβαρῶς ἡ Λουκία· ἀλλ' ὄχι· ἐξ ἀπλῆς περιουσίας, ὅπως σεις, εἶμαι βεβαία, νομίζετε. Δὲν ἤξεύρω πῶς, ἀλλ' ὑποπτεύω, ὅτι μετὰ τὸν ἑμὸν καὶ τοῦ πατρὸς μου ὑπῆρξεν ὡς πρὸς ἐμὲ μικρὰ τις παρενόησις, καὶ ἐπιθυμῶ προσέβηκεν ἀτενίζουσα ἐπὶ τὸν ἱατρὸν—νὰ μάλω ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ ὥστε νὰ ἐκλείψῃ πᾶν ἔχθος τῆς.

— Ἦλθε πολὺ καλῆ, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πλέον ἀφορμὴ πρὸς μεσιτείαν. Χάρης εἰς τὸν ἀνοστον ἐκεῖνον ἄγγλον ἱατρὸν, εἶπε μειδιῶν ὁ Ἀντώνιος, ὁ Σὶρ Ἰωάννης ἠναγκάσθη ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι εἶνε ἀπαραίτητον νὰ διαμείνῃ εἰς τὴν πτωχικὴν αὐτὴν οἰκίαν περισσοτέρων παρ' ὅσον ἐνόμιζεν ἢ ἐπεθύμει. Ἰδοὺ τὸ πρᾶγμα, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν εἶμεθα σύμφωνοι.

— Ὁ! δι' αὐτὸ ὁ πατέρας ἦτο τόσο σιωπηλὸς καὶ τόσο σκεπτικὸς; χθὲς τὸ βράδυ. Ὁ ἡμιπορῶμεν ν' ἀναχωρήσωμεν πρὸ τοῦ τέλους τοῦ μηνός;

— Ὁχι, φοβοῦμαι.

— Τί δυσάρεστον! ἀνεφώνησεν ἡ Λουκία.

— Τόσον βιάζεσθε ν' ἀφήσετε τὴν Ἰταλίαν;

— Διόλου· συλλογίζομαι μόνον τὸν πατέρα. Ὁ ἡμιπορῶμεν τοῦλάχιστον μετὰ ἕνα μῆνα ἀπὸ σήμερον;

— Μετὰ ἕνα μῆνα, ναί, τὸ πιστεύω ἢ περίπου.

— Τί πολὺ ὀκείνῃ εἶνε διὰ τὸν πατέρα! Πλήττει τόσο πολὺ ἐδῶ! Δὲν ἔχει οὐδ' ἕν ἄλογον νὰ ἱππεύῃ, ἐνῶ ἦτο συνειδησένος νὰ ἱππεύῃ κάθε πρῶτ. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐνοικιάσωμεν κἀνὸν ἄλογον ἐδῶ πλησίον;

— Ἀδύνατον.

— Ὁ! αὐτὸ εἶνε πολὺ δυσάρεστον! ἀνεφώνησε καὶ πάλιν ἡ Λουκία. Καὶ πότε ὀκείνῃ νὰ σηκωθῶ;

— Λυποῦμαι ὅτι δὲν ἡμπορῶ ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σας. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῆτε πρὸς στιγμήν, ὅτι δὲν ἔχετε καθόλου πόδα; εἶπε σοβαρῶς ὁ Ἀντώνιος.

— Ἡ Λουκία ἠσθάνθη πολλὴν διάθεσιν νὰ γελᾷ. Ἀλλ' ἀντὶ τούτου ἐδήλωσεν εἰς τὸν ἱατρὸν, ὅτι οἱ λόγοι του ἦσαν μυσταροὶ, καὶ ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τόσο κακὸν ἱατρὸν.

— Σὰς βεβαίω, εἶπεν ὁ ἱατρὸς ἀπαντῶν εἰς τὴν παιδικὴν ἐκείνην ἀγαπάτησιν, ὅτι δὲν θὰ σὰς κρατήσω εἰς τὴν κλίνην οὐδὲ μίαν ὥραν περισσοτέρων παρ' ὅσον εἶνε ἀπαραίτητον.

— Ἐχάριστόν κατὰ πολλὰ, εἶπεν ἡ Λουκία μετὰ τινος δυσθυμίας.

Ὁ ἱατρὸς ἔμεινε σιγῶν.

— ἤξεύρετε, ἱατρὲ, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουκία μετὰ τινὰ στιγμήν, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ σηκωθῶ, διὰ νὰ ἰδῶ καὶ πάλιν τὸν χαριτωμένον ἐκεῖνον λόφον, τὸν ὁποῖον εἶχαμεν δεξιᾶ μας, ἀκριβῶς τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνετράπη ἡ ἀμαξία; Ἦθελα νὰ τὸν ἰδῶ μὲ ὄλην μου τὴν ἡσυχίαν.

— Ἐννοεῖτε τὸ ἀκρωτήριο τῆς Βορδιγέρας; εἶπεν ὁ Ἀντώνιος.

— Ναί, ὑποθέτω. Ἦμην σχεδὸν κοιμισμένη, ὅταν μ' ἐξύπνησεν ὁ πατέρας, ὅστις ἐφώναξε τὸν ἀμαξήλατόν· καὶ ὅταν ἦνοιξα τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶδα κατὰ τι τόσοσιν πράσινον, τόσοσιν δροσερὸν, τόσοσιν εὐχόροπον! Μίαν στιγμήν τὸ εἶδα, ἀλλ' ἦτο τόσοσιν ὠραῖον τὸ θέαμα, ὥστε ἡ ἀνάμνησις του εἶνε πάντοτε ἐμπρὸς μου ὡς μαγικὴ τις ὀπτασία.

— Μὴν ἀφίνατε τὴν φαντασίαν σας τόσοσιν ἐλευθέρην, ἀπήνησεν ὁ ἱατρὸς, διὰ νὰ μὴ σὰς φανῇ κατὰ τὴν ἡ πραγματικότητος πολὺ πτωχὴ.

— Πῶς, δηλαδὴ;

— Διότι ἡ πραγματικότης, ὅσον ὠραία καὶ ἂν ἦνε, σπανίως ἐκπληροῖ τὰς ὑποσχέσεις τῆς φαντασίας.

— Δὲν ἤξεύρω ποῖα θέλητρα ἔχουν αἱ ὑποσχέσεις τῆς φαντασίας, ἀλλ' ἤξεύρω μόνον ὅτι ἡ πραγματικότης εἶνε πολλάκις πολὺ δυσάρετος.

— Ὅταν, παραδείγματος χάριν, εἶνε τις ἀναγκασμένος νὰ μείνῃ εἰς τὴν κλίνην του; εἶπε πονηρῶς ὁ ἱατρὸς.

— Ἀκριβῶς. Ἀλλ' εἰπέτε μου, σὰς παρακαλῶ, ἐνόμισα ὅτι εἶδα, ἢ εἶνε πραγματικῶς φοίνικας ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Βορδιγέρας;

— Τοὺς εἶδατε πραγματικῶς. Ἡ Βορδιγέρα εἶνε διάσημος διὰ τοὺς φοίνικας τῆς.

— Ἐπειδὴ δὲ ἡ Λουκία ἐφαίνετο ἐξαντλήσασα ὄλον τῶν ἐρωτήσεών της τὸν ὄρατον, ὁ Ἀντώνιος ἠτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτε τὸν ἐκράτησεν ἐκεῖνη πάλιν, λέγουσα.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη καὶ σὰς ἀφίνα νὰ φύγετε. Ἦρκαται περὶ τῆς Σπεράντσας, τὴν ὁποίαν συμπάθω πολὺ· ἐνόησε φαίνεται πολὺ δυστυχῆς. ἤξεύρετε τί ἔχει;

— ἔχει καὶ αὐτὴ τὰς λύπας τῆς, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος. Ἡ ἱστορία της εἶνε πολὺ ἀπλὴ καὶ συγγιναιτικὴ, ὅθ' ἡ χάρις ὅμως πολὺ, ἂν σὰς τὴν διηγηθῶ ἐγὼ. Καίριον πολὺ, ὅτι συμπάθετε αὐτὴν τὴν κόρην. ἔχει πολλὴν φυσικὴν εὐγένειαν ἢ ψυχὴ τῆς. Μὴ περιφρονήσατε τὴν οἰκειότητά της, καὶ προσπαθήσατε νὰ κερδήσετε τὴν ἐμπιστοσύνην της. Ὁ ἡλικιὸς κόσμος σπανίως εἶνε δίκαιος, ὅπως καὶ ὁ φυσικὸς κόσμος. Ἀρκεῖ μόνον νὰ κούψωμεν ὀλίγον, διὰ νὰ εὐρωμεν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ταπεινότερα κοινωνικὰ στρώματα πράγματα ἄξια τῶν συμπαιθεῶν μας.

Ὁ ἱατρὸς παρετήρησεν ὄχι ἂνευ ἐκπληξέως τινος, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ μὲς Ἀθήβεν

δὲν παρεπονέθη πλέον ὅτι ἔμεινε κλινῆρης οὐδ' ὠμίλησε περὶ τῆς ἐγέρσεώς της.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Λουκία ἔλαβε τὴν ἀδειαν ν' ἀναγνώσῃ ὀλίγον, καὶ ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος τῇ ἔφερον ἕνα νόμον τοῦ Σαίξπηρ καὶ τοὺς Μαλλονύμφους τοῦ Μαντζόνι. Μετὰ δύο ἡμέρας, τῇ ἐπετράπη νὰ κάθηται ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς· κατὰ τὰς ὁδηγίας δὲ τοῦ ἱατροῦ μετηνέχθη αὐτὴ ἐγγὺς τοῦ παραθύρου, ὅθεν ἀνεπτόσατο μεγαλοπρεπέστατῃ ἢ ἕκ τῆς Μεσογείου.

— Ἐκατοικήσατε ποτὲ εἰς παραθαλάσσιον; ἠρώτησεν ὁ ἱατρὸς.

— Ποτέ. Ὅταν μ' ἔστειλαν εἰς τὰ λουτρά τοῦ Βράιτον, οἱ ἱατροὶ ἀπηγόρευσαν νὰ μείνω εἰς παραθαλάσσιον οἶκημα.

— Τόσον τὸ καλλίτερον λοιπὸν, ὑπέλαθεν ὁ Ἀντώνιος· ἡ θάλασσά μας ὀκείνῃ διὰ σὰς καὶ τὸ θέλητρον τοῦ νεοφανοῦς. Εἶνε θέαμα πάντοτε νέον, βιβλίον τὸ ὁποῖον οὐδέποτε κουράζει. Ὁκείνῃε διὰ σὰς διαρκῆς ἀσχολία καὶ ἀντικείμενον ἐκπληξέως πάντοτε, νὰ παρακολουθῆτε δλας τῆς, τὰς μεταβολὰς, καὶ τὸν πλοῦτον τῶν χρωμάτων τῆς ἀπὸ τοῦ χιονολευκοῦ μέχρι τοῦ μελανοῦ. Ἐπειτα ἐκτὸς τούτου, ὀκείνῃε νὰ ἀναδιφήσετε τὰ μυστήρια τῶν μυρίων τῆς θορόδων, ἀπὸ τοῦ ὑποκώφου καὶ ἀσθενοῦς φλοίσβου, ὅστις ὁμοιάζει μὲ σφυγμὸν ἢ μὲ φίλημα, μέχρι τοῦ βρυχηθμοῦ τῆς τρικυμίας, ἣτις κλονίζει τὴν γῆν. Ὅλοι οἱ ποιηταὶ ἔψαλα τὴν θάλασσαν, ἀλλ' οὐδεὶς τὴν ἔψαλε μεγαλοπρεπέστερον τοῦ προφητάνακτος.

Ἀχθὼν δ' ἀπὸ τῆς τραπέζης Ἡκαλιᾶν Διαθήκην, ἀνέγνω τὰ ἐξῆς ἀπὸ τοῦ ψαλτηρίου:

«Οἱ καταβαίνοντες εἰς τὴν θάλασσαν ἐν πλοίοις, οἱ ποιοῦντες ἐργασίαν ἐν ὕδασι πολλοῖς, αὐτοὶ εἶδον τὰ ἔργα Κυρίου καὶ τὰ θαυμάσια αὐτοῦ ἐν τῷ βυθῷ. Εἶπε καὶ ἔστη πνεῦμα καιναιγίδος, καὶ ὑψώθη τὰ κύματα αὐτῆς· ἀναυθίνουσιν ἕως τῶν οὐρανῶν καὶ καταβαίνουσιν ἕως τῶν ἀβύσσων· ἡ ψυχὴ αὐτῶν ἐν κακοῖς ἐνετήκετο· ἐταράχθησαν, ἐσαλεύθησαν ὡς ὁ μεθύων, καὶ πᾶσα ἡ σοφία αὐτῶν κατεπόθη».

— Τίποτε δὲν παραβάλλεται πρὸς τοῦτο μὲς Δάβεν, ὡς πρὸς τὴν ἀπλότητα, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ μεγαλεῖον.

Ἡ Λουκία ἐθεώρει αὐτὸν καὶ τὸν ἤκουεν ὡς οὐδέποτε βεβαίως εἶχε θεωρήσει τινὰ οὐδ' ἀκούσει. Εἶτα εἶπε:

— Παράδοξον! φαίνεται ὅτι γνωρίζετε λαμπρὰ τὰς Γραφάς.

— Σὰς ἐκπλήττει τοῦτο;

— Ναί. Ἐνόμιζον ὅτι οἱ καθολικοὶ δὲν ἀνεγίνωσκον ποτὲ τὰς Γραφάς.

— Ἦνε πλάνη κοινὴ μετὰ τῶν διαμαρτυρομένων. Ἄν ἐγνωρίζετε τὰς ὀρησκευτικὰς μας τελετάς, ὀκείνῃε, ὅτι ἡ Γραφὴ ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον μέρος τῶν, καὶ ὅτι ἡ παλαιὰ καὶ ἡ νέα Διαθήκη ἀναγινώσκονται καὶ ψάλλονται καθ' ἑκά-

πτην εις τας εκκλησίας μας. "Οτι όμως αι Γραφαι δέν εινε διαθεδομέναι όσον έπροσεν εις την Ιταλίαν, πρέπει ν' αποδοθη νομίζω εις έλειψιν δημοτικης εκπαιδευσεως και ενθαρρύνσεως εκ μέρους του κλήρου. 'Αλλά, καθ' όσον άφορξ τούς πεπαιδευμένους, δύναμαι νά σας διαβεβαιώσω ότι πολλοί γνωρίζουσι τας Γραφάς κατὰ βάθος, και αναγινώσκουσιν όχι μόνον τήν εκκλησιαστικώς αυθεντικην μετάφρασίν της, αλλά και άλλας μεταφράσεις.

'Η Λουκία υπήρξε λίαν εθγνώμων, και, ως ήλπίζεν ο Ιατρός, ανεγίνωσκε μετά μεγάλης εύχαριστήσεως Θεωμένη τήν Θάλασσαν. Πολλάκις δέ μάλιστα περιέγραψεν εις αυτόν τας συγκρούσεις τών κυμάτων, όσας είχε θεωρήσει από της κλίνης της. 'Αλλά βαθμηδόν και Θάλασσα και άνάγνωσις κατέστησαν ήττον ενδιαφέρουσai, ο δέ 'Αντώνιος, όστις ήγγύπναι μετά μητριακής ούτως ειπείν στοργής επί της άσθενούς του, συνησθάνθη ότι έπρεπε νά της εύρη νέαν άλλην ένασχόλησιν. Κατ' άρχάς έπρότεινεν εις αυτήν νά τή άναγινώσκη καθ' εκάστην έν κεφάλαιον του Μαντζόνη. Μετά τούτο δέ ανεγίνωσκεν αυτός εις εκείνην σκηνήν τινα του Σαίξπηρ, ένα τελειοποίησθ, ως έλεγε, τήν άγγλικήν του προφοράν. Αί άναγνώσεις αύται προσελάουν τόν άργυρόχηρον της Λουκίας γέλωτα, όστις τοσοϋτον ευαρέστω; ήχει εις τά άτα του 'Αντωνίου, και θν τοσοϋτον άσμένως συνεμερίζετο, μολονότι άφορμή του ως επί τδ πλείστον ήτο ή ούχι τοσοϋτον άφοργος άγγλική προφορά του Ιταλού Ιατρού.

[Κείμενο συνεχίζεται]

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΟΛΩΝ

Αύστραλία.

Καλόν πράγμα εινε τδ νά έχη έθνος τι άποικίας, αλλά πολύ κάλλιον βεβαίως τδ νά συντελή εις τήν γέννησιν νέου τινός έθνους άλλου. Οί 'Αγγλοι, φέρ' ειπείν, όστινες αποκαλοϋσι τούς 'Αμερικανούς *εξάδελφους*, λέγοντες: «οί έν 'Αμερικη εξάδελφοί ημών», δύνανται ήδη νά λέγωσιν: «οί έν Αύστραλία εξάδελφοί ημών», και θά ασυμνώνονται επί τή προσωπομεία ταύτη ήμέραν τινά· διότι ή Αύστραλία μετ' ού πολύ θά καταπλήξη τήν οικουμένην διά της τεραστίως άναπτύξεώς της κατὰ πάντας συγχρόνως τούς κλάδους, και τδ θέκμα, όπερ από εκάστην είκοσι πέντε ήδη έτών θαυμάζομεν έν ταις 'Ηνωμέναις Πολιτείαις της 'Αμερικης, όσονάπω θά παρασταθ ήτι λαμπρότερον έν Αύστραλία.

Α'

'Ο πρό δεκαεξ έτών επισκεπτόμενος τήν πόλιν Βρισβάνην, πρωτεύουσαν της έν Αύστραλία επαρχίας Κουηνσλάνδης, ούδέν άλλο ήδύνατο νά τήν ή έκτασιν άδενδρον, ή ήμά τι έν άπεραντη θάλασσά, όπερ οι χείρες τών λευκών απέκοψαν. 'Η γυμνή εκείνη έκτασις εινε σήμεραν πόλις μεγάλη,

έχουσα καλώς όλοϋς φωτιζόμενας δειά φωταερίου, οικοδομήματα μεγαλοπρεπή και... εξ καθημερινάς έφημερίδας. Ούδεις δέ άγνοει ότι τδ δόν πρώτιστα άπαραίτητα πράγματα έν 'Αγγλική ή 'Αμερικανική άποικία εινε έφημερίαι και σκευός πρδς βράσιν ύδατος. Καί όντως τέσσαρες 'Αγγλοσάξωνες, άμα κατασαλέντες όπου ήήποτε της γης, πρώτιστα πάντων φροντίζουσι νά παρασκευάσωνται τέτον και νά ιδρύσωσι ήμερήσιον πολιτικόν άργονον. "Οθεν έν μόνη τή επαρχία της Κουηνσλάνδης ήτις μόλις εινε τδ τέταρτον της πεπολιτισμένης Αύστραλίας, υπάρχουν επτά και είκοσι έφημερίδες! έν δέ τή μεσημβρινη Νέα Ουαλλία εκάτην ένδεκα, έν δέ τή Συδνή μόνη δεκατέσσαρες. Καί ναι μόν έν τή επαρχία ταύτη εινε εβδομαδιαία τά φύλλα σχεδόν πάντα, άλλ' ούχ ήττον ίκανώς αποδεικνύουσι τήν διανοητικήν δραστηριότητα; εξ ής εύκόλως τις ειλάζει και περι της ύλικής δραστηριότητος του χριστιανού τούτου λαού.

'Η πόλις Βρισβάνη έν έκτισμένη επί του ομιώνμου ποταμού, έν άναπλέων τις ευαρέστω; βλέπει εκάτέρωθεν μόν κοσμοσυμένως τας όχθιας δειά καταφύτων λάρων, χυτηρίων, σχοινοποισιών, επαύλεων, μίγματος δασών παρθένων, κατοικιών κορυφών και βιομηχανικών έργαστηρίων, έν δέ τδ ποταμώ ίσιστοφρόα τινά, άτμόπλοια, μεγάλα πλοία ήγκυροβόλημένα, και επί τών πλοίων άνθρώπους μέλανες, λευκούς, κιτρίνους, 'Αγγλους, Ιθαγενείς, Κινέζους, σύμφωρα παρθάδην και έν τοις πράγμασι και έν τοις ανθρώποις. Αί κατοικίαι εινε κατασκευασμένα αι μόν εκ κορυφών δένδρου και σανίδων άνύμφως συνηρμοσμένων υπό τών πρώτων κατοίκων, όστινες εβιάζοντο νά παρασκευάσωσιν όσον τάχιον όπρίον ήήποτε είδοσ στέγην, αι δέ εκ λίθων πελεκητών και διά μαρμάρων και γλυφών κεκοσμημένα. Παρκαλύφως εκκλησίας τινής νεοδηότητος υπήρχε μόνον ζών, πρδ της θύρας εμπόρου τινός του συμφοί σαρδς κενών λευκοσιδηρών κουτιών, φιάλαι συντεταγμέναι, έν γένει παντοία πράγματα άγροστα, άνελάως έρριμμένα, και όμοια πρδς σαρδίας παντοίας ύλης κατατηγείσεως υπό του κυμαχού πυρός της άποικιακής δραστηριότητος. Αί όδοί εινε μεταί άμαξών συρμένων υπό δύο ίππων. Τά έμπορικά καταστήματα βρίθουσι σιδήρου, γυαφικών όργάνων, ίππικιών σκευών και έν γένει παντός ό τι δεικνύνει τδ εργατικόν τών κατοίκων.

'Αλλά δυστυχώς και τοι ή μέθη δέν εινε κοινή έν Κουηνσλάνδη υπάρχουν πολλοί φιλοπόται. Τά χρυσορυχία εινε τδ δυσαρτέσττον πάντων τών ειδών του πλούτου, διότι συντελοϋσιν εις τήν άνθητικότητα του λαού. 'Ο εύκόλως κερδαίνων εύκόλως και δαπανη, και οι εργάται συνήθως δαπανώσι τά κέρδη των εις τδ πίναν. 'Αλλά κατ' άλλην τύχην της Αύστραλίας από τινων έτών σιδηρορυχία και άνθρακωρυχία άντικαθίστουν ήδη τά χρυσορυχία κοιτάσματα· άλλ' οι άρχαίαι έ-

μεις εργάται τών χρυσορυχίων εκληροδότησαν εις τούς διαδόχους αυτών τήν πρδς τδ καπηλειον άγάπην. Πόθεν δέ πορίζονται τά πρδς τδ ζήν πάντες οι κατὰ πάσαν γωνίαν της πόλεως πτωχοί μόν άνθρωποι φαίνόμενοι, και όμως έν τώ μέσω του περικλύζοντος αυτούς άκεναού της εργασίας μόνον έργον έχοντες τδ καπνίζαν και τδ πίναν; 'Αλλ' οι άνθρωποι ούτοι εινε έκλογείς και πολιτευόμενοι, ή δέ εκλογική διαφορά εινε ή ή έν Αύστραλία τοσοϋτον μεγάλη όσον ούδέποτε υπήρξεν ούτε έν 'Αγγλίξ ούτε έν ταις 'Ηνωμέναις Πολιτείαις· πρδς τούτους δέ τά μέλη του έν Βρισβάνη έδρεύοντος κοινοβουλίου της Κουηνσλάνδης εινε γνωστόν ότι κλίνοϋσι τόν αυχένα πρδ τών στύλων τούτων τών καπηλειών, έτι δέ ούδεις άγνοει πόσην αξία αποδίδει εις εκάυτδ τδ γένος τούτο τών κεχνηαίων, και έπειτα μετ' όλα ταύτα εινε ανάγκη νά έρωτηρή τις πόθεν πορίζονται τά πρδς τδ ζήν οι άνθρωποι ούτοι;

'Η Κουηνσλάνδη εινε τδ νέον μέρος της εξημερωμένης Αύστραλίας και τδ καταφύγιον και ή προστασία τών πτωχών. 'Ανήρ εργαζόμενος εις τήν εκφόρτσιν τών πλοίων ή εις τήν κατασκευήν τών όδών δύναται νά κερδαίνη καθ' εκάστην όκτώ φράξια μέχρι δεκαπέντε· παραχρησεί τις γαιών γίνεται εύκόλωτατα, ή δέ αξία αυτών βραδύτερον θά πολλαπλασιασθή, διότι χώρα έχουσα μεταλλωρυχία εξάγοντα μετάλλα πολυτιμότερα και τού χυτου, γαιάνθρακας, βοσκάς, ζυλικήν λαμπραν, ή τοιαύτη χώρα εινε προωρισμένη νά κατασταθ πλουσιωτάτη. Τδ πολυτελές ζήν εινε λίαν δαπανηρόν έν Κουηνσλάνδη, ως και έν πάση άποικία νέα, τά απολύτως άναγκαία πρδς τδ ζήν εινε εδωκότατα. Τδ κάλλιστον κρέας, φέρ' ειπείν, ούδέποτε τιμάται πλέον τών τεσσαρακοντα λεπτών τήν λίτραν.

Β'

'Εάν δέ ή Βρισβάνη έν μιξ δεκαπενταετή προώδωτε τοσοϋτον γιγαυτικώς, και από χωρίου καλυδών έν μέσω δάσους περιορισμένου κατέστη πόλις έχουσα και κοινοβούλιον, τί νά είπωμεν περι της Συδνής, της πρεσβυτέρως άδελφής αυτής, της πρωτεύουσας της μεσημβρινης Νέας Ουαλλίας, ήτις ιδρυθετα τώ 1787, εινε νυν μία τών επιστημοτάτων πόλεων της οικουμένης; 'Ο λαός αυτής, έργον της φύσεως, εινε ο κάλλιστος πάντων τών γνωστών λαμών. Αί όδοί αυτής ναι μόν ούτε εύρείαι φαίνονται ούτε πολύ καθαρά, αλλά τούτο όφείλεται εις τόν μέγαν αριθμόν τών ίππων και τών άμαξών, όστινες διατρέχουσιν αυτές. Τδ Αύστραλιακόν έθνος (λέγομεν δέ περι τών λευκών) εινε έθνος Κενταύρων, πάντες έν Αύστραλίξ ίππεύουσιν, ως έν τή Μεσημβρινη 'Αμερικη, ήσθοναι δέ και εύνότατοι εινε οι ίπποι ως και ή φορβή. Τδ πλήθος λοιπόν τών άνδρ τας όδους ίππων καθιστά αυτές στενάς. 'Αλλά και οι κατὰ πρώτον ιδρύσαντες τήν

πόλιν ταύτην ούδέποτε ήλπίζον ότι ιδρουν πόλιν μέλλουσαν νά γείνη ποτέ μεγάλη πρωτεύουσα. 'Η χώρα έχει λαμπροτάτην πέτρην πρδς οικοδομήν και λεπτοειχ μαρμάρων, έν πολλή γίνεται χρήσις. Οί τραπέζιται οικοδομοϋσι μέγαρα ένδς εκατομμυρίου, τδ δημαρχείον, ή μητροπόλις, τδ χρηματιστήριον, τδ πανεπιστήμιον, τδ ταχυδρομείον και τά λοιπά δημοτικά οικοδομήματα εινε αξία τών πρώτων πρωτευουσών της Βύρωπης. 'Αλλά και πās τις φιλοτιμιεται νά οικοδομήσθ κατοικίαν κατὰ τδ μέτρον τών πόρων του.

'Εκ της επαινετής δέ ταύτης φιλοδοξίας, έγεννήθησαν πλήθος 'Εταιριών συνεργίας και 'Εταιριών πίστωσης. Τά δέ προάπτεια και τά περι τήν Συδνήν οικοδομημένα μέρη εινε σχετικώς άπειρα. Αί εταιρίαί δανειζουσι τά πρώτα κεφάλαια και οικοδομοϋσι ταχέως πως και λίαν κακώς, όφείλομεν νά τδ δηολογήσωμεν, οίκιστους όστινες νυν μόν εινε ή χαρά και εύτυχία του εργάτου, βραδύτερον δέ θά γείνωσιν ούκ εύκαταφρόνητος περιουσία· διότι και τοι τά άθλια ταύτα οικοδομήματα δέν εινε τοσοϋτον στερεά, ώστε νά στεγάσωσι πολλές γενεάς ανθρώπων, άλλ' όμως έν' οικοδομημένα επί γηπέδου άσημάντου μόν εκτάσεως, αλλά τδ άσήμαντον τούτο γήπεδον μετά πεντήκοντα έτη θά πωληθ ή άντι ίσου βάρους χρυτου. 'Ηδη διακοϋσι και υποδικαροϋσι τήν γην επ' άπειρον, εκάτη δέ υποδικαίρεσις έχει και τήν κυβέλην της περιέχουσιν φιλόπονον οικογένειαν. 'Εκ πασών δέ τών μελισσών τούτων και εκ πασών τών κυβελών δέν πρέπει βεβαίως νά περιμένη τις πολύ μέλι. Λέγοντες δέ μέλι εννοϋμεν τδ έθος της φιλοκαλίας και του πολιτισμού, όπερ εύρίσκει τις έν μόναις ταις πόλεσι τών πεπολιτισμένων έθνών. 'Η εικών τών Αύστραλιανών δμοιάζει πρδς τήν τών βορείων 'Αμερικανών άλλ' εινε πως ειαρροστικωτέρη, τδ δέ κάλλος τών γυναικών σχεδόν εινε τδ αυτό και τδ τών 'Αμερικανίδων.

'Η πίστις ήν έχουσιν οι Αύστραλιανοί πρδς εαυτούς εινε τι εξάισιον· εινε δέ αυτη ούχι ύψηλόφρων τις και αλαζονική, ήν τά γρηναία έθνη αποκτώσιν ένεκα τών στρατιωτικών επιτυχιών, άλλ' ή δδάματτος εκείνη ελπία ή εκ της εργασίας. Κοινώς λέγεται ότι πρέπει νά ιδη τις τόν μόν Γάλλον έν τώ πολέμω, τόν δέ 'Ισπανόν έν τώ έρωτι, τόν δέ Γερμανόν έν τή βιβλιοθήκη του· και τόν 'Αγγλον λοιπόν πρέπει τις νά θαυμάσθ τήν σιγμήν καθ' ήν πατεί επί νέας γης. 'Αγοράζει ίππον, λαμβάνει όδηγόν τινα και από λειμώνας εις λειμώνα πορευόμενος συνάγει κτήνη, ένταύθα μόν αγοράζων ταύρον, εκεί δέ τινας δαμάλεις, άλλωχού πρόβατα και έλκύνων τούς νεσουλλέκτους του τούτους, έρχεται εις τδ υπό της Πολιτείας παραχωρηθέν αυτώ μέρος. 'Αλλά καθ' όδαν εκτελει και συναλλαγάς πωλών και ά-

γοράζων. Ἄμα δὲ κατασταθεὶς ἐμπήγει κάλους, κατασκευάζει πρόχειρον τινα καλύβην καὶ εἶνε ἤδη ἀνὴρ κτηματικός, κτηματίας.

Πανταχοῦ δὲ, ἐνθα ὑπάρχουσι καλὰ βοσκὰ κατεχόμενα ὑπὸ φύλων ἀθηνῶν καὶ ἀγρίων, οἱ ἄποικοι ἀποδιώκουσι τοὺς τοιοῦτους ἀνθρώπους ἀντικαθιστῶντες αὐτοὺς διὰ ποιμνίων. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον δυστυχῶς οὔτε ἀναμιμνῆσθαι οὔτε ἄνευ δακρύων διότι οἱ Ἄγγλοι, ὡς καὶ οἱ παῖδες αὐτῶν οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε σκληροὶ πρὸς τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς ἐνδεεῖς, περιφρονῶντες τὴν ἀδυναμίαν ὑπὸ πάσας αὐτῆς τὰς μορφάς. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῶν λόγων ἡμῶν τούτων ἀρκεῖ νὰ ἀντιγράψωμεν ἐνταῦθα ἀπόσπασμα ἐξ ἐφημερίδος ἐκδιδομένης ἐν Συδνέη, ἕνα ἕνα περὶ τοῦ πράγματος τούτου πραγματευομένης.

«Δὲν πιστεύομεν, λέγει, νὰ ἐγένετο ἄλλοτέ ποτε χεῖρις ἀπανθρωποτέρου συστήματος κατὰ τῶν ἰθαγενῶν χώρας τινὸς πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ διαφύλαξιν τῶν κτήσεων τῶν ἀποίκων. Ἡ ἡμετέρα ἀρχὴ οὐδὲν ἄλλο γινώσκει ἢ τὴν ἐξόντωσιν καὶ μόνην οἱ ἀνώτατοι ὑπάλληλοι διδούσι προσταγὰς, ἀλλὰ δὲν παρίστανται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν.»

Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ αὐτὴ ἐφημερίς περιγράφει ῥωδέ πως τὴν τοῦτον τῆς ἐκτελέσεως.

Ἡ ἐπιστάτης κτήματός τινος — ἀνάγκη δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι πάντες οἱ παλαιοὶ κάτοικοι γενόμενοι πλούσιοι τραπέζονται δὲν κατοικοῦσι πλέον ἐν ταῖς γαίαις των, ἀλλ' ἔχουσιν ἐπιστάτας ὡς καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ. — Ἐλαβὲ παρὰ τοῦ κυρίου του βρεττὴν παραγγεῖλαι εὐθὺς νὰ τρέχη εἰς τὴν ἀστυνομίαν καθὼς ἴδῃ ἰθαγενεῖς ἐπιχειροῦντας νὰ ἔλθωσι πλησίον τοῦ κτήματος. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ὁ κύριος καὶ ὁ ἐπιστάτης δὲν εἶνε παντάπῃσιν ὁμότεροι τῶν ἄλλων κατοίκων, ἀλλὰ καὶ οὗτοι σκέπτονται ὡς πάντες, ὅτι δὴλα δὴ ἡ φρόνησις εἶνε μήτηρ τῆς ἀσφαλείας· λοιπὸν ἡμέραν τινὰ ἰδοὺ φυλὴ τι; ἰθαγενῶν ἔδοιποροῦσα διέρχεται πλησίον τοῦ κτήματος. Ζῆα δὲ τινὰ ἰδόντα πολλοὺς ἀνθρώπους προσερχομένους ἐτρόμαξαν. Περὶ τὸν ἄνθρωπον ὁ ἐπιστάτης γράφει εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐπεφάνη ἀστυνομίας μετ' ἀποσπάσματος κλητῆρων ἐφίππων. — «Καλημέρα, Μπράουν, λέγει πρὸς τὸν ἐπιστάτην, τί; ἔρχομεν λοιπὸν μαύρους ἀπ' ἐδῶ;» Καὶ εὐθὺς τὴν ἐπιστάτην οἱ θρησκευτικοὶ κίβρις τοῦ ἀποσπάσματος ἀπολύονται καὶ περιζώνουσι κύκλω δέκα μιλίων περιφέρειαν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀνακαλύψαντες ἔχοντες τι ἀκολουθοῦσιν αὐτὸ καὶ μετὰ πολλὰς ἀσφαλεῖς καὶ ἐπιμόνους ἐρεῖνας ἀνακαλύπτουσι καὶ ἄλλα ἔχοντα τὴν αὐτὴν ἔχοντα διαβύθουσαν τότε ἐκδύονται τὴν στολήν των καὶ ἔρχονται προχωροῦσι, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐπανέρχονται εἰς τὸν ἀρχηγόν των λέγοντες, ὅτι εἰς τὸ δεῖνα μέρος ὑπάρχουσι κατασκευασμένοι μαῦροι.

«Περὶ τὰ χαράγματα ὄλον τὸ ἀστυνομικὸν

στράτευμα ἦτο ἤδη ἐφίππων καὶ μετὰ πλείστης ὀψης ἡσυχίας καὶ ταχύτητος σπεύδει πρὸς τὴν ὑποδειχθῆν μέρος. Στήλη καπνοῦ ἐφάνη ἀναβαίνουσα ἀπὸ τῶν σκηνῶν τῶν μαύρων, οἵτινες οἱ ὄσμοιροὶ παρεσκευάζον τὸ γεῦμά των. Πρὶν ἢ δὲ δυνήθωσι νὰ ἐνοηθῶσι τί τρέχει, περικυκλώθησαν ὑπὸ τοῦ ἀποσπάσματος καὶ διεσκορπίσθησαν κακῶς ἔχοντες καὶ τυπόμενοι καὶ διὰ τῶν ὤμων ἀγρίως ἢ οὐδὲν ἔλαττον δὲ καὶ τινες πυροβολοῦσιν καὶ μετ' ὀλίγον ἐγένετο βλάβη σιωπῆς.

Ἐπανερχεται ἐκ τῆς διώξεως τὸ ἀπόσπασμα καὶ ἀναγγέλλει τὰ γενόμενα πρὸς τὸν ἀποσπασματάρχην, ὅστις δὲν εἶχε καταδεχθῆ νὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς εἰς τόσον ἀσήμαντον ὑπηρεσίαν. Ἰδοὺ δὲ ἡ ἐκθεσίς των: «Οἱ ἀρχηγοὶ διέφυγον τὰς χεῖρας τῆς ἐξουσίας, ἀλλὰ πάντες ἢ ἐξ ὀλιγώτερου ταχῆς τοὺς πόδας ἐκτυπήθησαν διὰ τῶν σφαιρῶν καὶ τοὺς ἀφῆκαμεν αἵματφοῦρους ἐκεῖ ὅπου ἔπεσαν.»

Καὶ κατὰ τὸ δικάστημα τοῦτου στεναγμοὶ ἀναβαίνουσι πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἰυναξες καὶ παῖδες ἀνακράζουσι: «Ἡμεῖς δὲν ἠγγίσαμεν τὰ ζῆα τοῦ λευκοῦ! τίποτα δὲν του ἐπήρξαμεν! Ἄχ! τί σκληρὸς ὄπου εἶνε ὁ Θεὸς τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου! Βα, Βα, Βα, Βα, ἀπὸ τῆς! Ὀλίγοι εἶνε αἱ ἡμέραι μας, Μὰς κατασφάζουν διὰ νὰ μὰς φάγουν οἱ σκῆλοι τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου!»

Καὶ διὰ τί ἡ σφαγὴ αὐτῆ ἢ γενομένη μετὰ τοσαύτης ἀπαθείας; Διὰ τὴν γαλιόχρῳ ἐπέμνη πτώματι καίνται ἐν τῷ λιμνάζοντι ἐκεῖ κάποι ἐρυθρῷ αἵματι; Ἀπλόστατα, διότι ἀνήκουσι εἰς φυλὴν περὶ ἧς ὑπῆρχεν ὑπόψις — ἀκούετε; ἡσυχία μόνον, ὅτι διήλθε πᾶρα πολὺ πλησίον τοῦ κτήματος.»

Τὰ ἀνωτέρω ἐγράφησαν τῷ 1877 ὑπὸ τινος Σκώτου, ἀνδρὸς νοσηροῦ καὶ πρακτικοῦ, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ζήσας ἐν ταῖς μάλλον ἐνδοτέροις ἐπαρχίαις ἐγένετο τὸς ἰθαγενεῖς κάλλιστα καὶ ἦτο ἱκανὸς νὰ κρίνῃ περὶ αὐτῶν. Καὶ γὰρ μὲν ὁ λαὸς οὗτος ῥέπει πρὸς τὴν κλοπὴν καὶ τὸν φόνον, εἶνε φυλὴ ἄπιστος, ὠμὴ, δολία, ἢν ὀφείλει τις πάντοτε νὰ φυλάσσειται· ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ δικαιούται ἢ κυβέρνησις φρονηθεῖσα πρὸς αὐτοὺς ὡς πρὸς ἄγρια θηρία; Τὸ δικαίωμα τοῦ πολέμου δὲν εἶνε πλέον κατὰ τὸν 19^{ον} τοῦτον αἰῶνα δικαίωμα ἐξοντώσεως καὶ καταστροφῆς.

Ἀξιοπίστοι συγγραφεῖς διηγῶνται ὅτι φυλὴ ἕνα μαύρων φιλοσύγων καὶ ἀβλαβῶν καταπεφυλομένη ἀπὸ τῆς Κουκτάου, πόλεως τῆς Αὐστραλίας ἐκ τῶν πολυανθρωποτάτων· ἄλλοτε δὲ ἐν Κουκνσλάνδη δολοφονηθέντων δύο λευκῶν ὑπὸ ἰθαγενῶν, πάντες οἱ κάτοικοι συνελθόντες ἀπεφασίαν νὰ ἐξοντώσωσι τοὺς μαύρους, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ φυλὴ ἐν τῷ δικμαριστικῷ ἐαυτῷ. Κατὰ τίσθη λοιπὸν πρὸς τοῦτο σχέδιον καταδιώξεως, καθ' ἢ ἡ σύλληψις αἰγματοῦ ἀπληροσέθη καὶ ἐπειδὴ τίς ἠδύνατο νὰ ἀνακαλύψῃ τοὺς δολοφό-

νοὺς, ἀπερρίσθη πάντες ἀδικαίτως νὰ φονεύονται! Ἐξῆλλον τῆς πόλεως οἱ ἀνδρεῖοι μαχίται καὶ μετ' ὀλίγον ὄραν ἀνεκαλύψαν κατασκευασμένους μαύρους παρὰ τὴν ἔχθρην τινὸς λίμνης. Οἱ δύο μοῖροι καταληφθέντες ἀπροδοκῆτως προσπάθησαν νὰ διαφύγωσιν· ἀλλὰ ποῦ; ἰδόντες δ' ἐαυτοὺς περιζωσμένους πανταχόθεν ὑπὸ πολυληθοῦς στίφους, ἐντρομοὶ κατέπιπτον εἰς τὴν λίμνην πρὸς ἀποφυγὴν τῶν σφαιρῶν, αἵτινες ἐσφύριζον διασχίζουσαι τὴν ἀέρα. Ἐπὶ τῆς ἀνακινουμένης ἐπιφανείας τῆς λίμνης ἐφάνητο μακρόθεν μεγάλη τινα σφαιρὴ, αἱ κεφαλὰί των ἀθλίωσαν, αἵτινες ἐξέφρανεζόμενοι ἐν τῷ ὕδατι ἀνέδυσον πάλιν. Ἰνωστὸν δὲ ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς οὗτοι εἶνε ἄριστοι κολυμβηταὶ καὶ ἤλιπον ὅτι ὅα ἀπαυδήσωσιν οἱ λευκοὶ οἱ κραταεταγμένοι παρὰ τὴν ἔχθρην καὶ ἀδικαίπως πυροβολοῦντες. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἀπαυδήσωσιν; ἢ ἐκδιέκτισις εἶνε ὑπόμονος καὶ οἱ σκαπαιεῖς τῆς προόδου τότε μόνον ἀπεχώρησαν, ἀφ' οὐ εἶδον καὶ τὸ τελευταῖον πτώμα ἐπιπλόν ἐπὶ τῆς ἐρυθρῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης.

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier].
Ἰστορικὴ καὶ πατριε.

Μεταξὺ τῶν παραδειγματικῶν τῆς τελεσφόρου συνδρομῆς, ἢν ἡ ἐπιστημονικὴ μεγαλοφυΐα παρέσχε κατὰ καιροὺς εἰς τὴν ἀμυραν ἔθους τινὸς, δὲν ὑπάρχει λαμπρότερον τῆς ἡρωικῆς ἀντιστάσεως τῶν Συρακούσων, ὅτε πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν ἐπολιορκήθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Οἱ Συρακούσιοι, προσβληθέντες ὑπὸ τοῦ Μαρκελλοῦ κατὰ γῆν ἄμα καὶ κατὰ θάλασσαν, ἐφοβήθησαν ὅτι δὲν ἴδῃ δυνήθωσι ν' ἀντιέσωσιν εἰς τὴν τοιαύτην βίαν καὶ δύναμιν, μετὰ φρίκης δὲ ἀνελογίζοντο τὴν ἐπιχειρημένην ἄλωσιν τῆς πόλεως, λησμονήσαντες ὅτι ἐντὸς τῶν τειχῶν αὐτῆς ὑπῆρχε μέγας πολιτῆς, γεωμέτρης ἔχων μεγαλοφυΐαν ἐξοχὴν καὶ διακαῆ φιλοπατρίαν.

«Σχάπαντος δὲ τὰς μηχανάς τοῦ Ἀρχιμήδους, λέγει ὁ Πλούταρχος, ἄμα τοῖς μὲν πεζοῖς ἀπῆλθα τοξομακά τε παντοδαπά καὶ λίθων ὑπέρογκα μέγιστα, βροίχῳ καὶ τάχει καταφερομένων ἀπίστω καὶ μηδενὸς βλαῖ τὸ βροίθος στέγοντος, ἀλλοῦς ἀνταρπεπόντων τοὺς ὑποπίπτοντας καὶ τὰς τάξεις συγγεόντων, τὰς δὲ ναυσὶν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἄφνω ὑπεραιωρούμενοι κραταῖαι, τὰς μὲν ὑπὸ βροίθους στηρίζοντες ἀνάβην ὀλοῦσαι κατέδυσον εἰς βυθόν, τὰς δὲ χερσὶ σιδηρικῆς ἢ στόμασι εἰκασμένοις γεράνων ἀνασπῶσαι πρὸφραθεν ὀρθὰς ἐπὶ πρόμηναν ἐβάπτειζον, ἢ δι' ἀντιτόνων ἐνδον ἐπισπρεφόμενοι καὶ περιεγόμενοι τοῖς ὑπὸ τὸ τεῖχος περικυβῶσι κρημνοῖς καὶ σκοπέλοις προσήρασαν, ἄμα φλόρω πολλῶ τῶν ἐπιβητῶν συντριβομένων.»

1. Βίος Μαρκελλοῦ.
ΤΟΜΟΣ ΙΑ' — 1881.

Ὁ Διόδωρος, ὁ Ἴβρων καὶ ὁ Πάππος λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἀρχιμήδης ἐπιυπόλησε τὸν στόλον τῶν Ῥωμαίων, συγκεντρώσας τὴν ἡλιακὴν θερμότητα διὰ κυστικῶν κατόπτρων. Πειράματα θετικὰ ἀπέδειξαν ὅτι ἐὰν ὁ μέγας μηχανικὸς μετεχειρίσθῃ κάτοπτρα ἐπίπεδα, δυνατὰ εἶναι τὰ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τοῦτων ἱστορικῶν λεγόμενα. Ὁ Buffon, ἐξεκρίβως τῷ 1747 τὸ σπουδαῖον τοῦτο πείραμα, ἐπέδειξεν ὅτι ἀποτελέσματα τῶν κατόπτρων τοῦ Ἀρχιμήδους. Διὰ συστήματος 168 ἐπιπέδων κινητῶν κατόπτρων, ταυτοχρόνως κινουμένων, ἀνέφλεξε ξύλον καὶ ἔταξε μόλυβδον εἰς 150 ποδῶν ἀπόστασιν. «Πάντες οἱ λοιποὶ Συρακούσιοι σώμα τῆς Ἀρχιμήδους παρασκευῆς ἦσαν, λέγει ὁ Πλούταρχος, ἢ δὲ κινῶσα πάντα καὶ στρέφουσα ψυχὴ μία. . . Τέλος δὲ τοὺς Ῥωμαίους οὕτω περιφρόβους γεγονότας δρῶν ὁ Μαρκελλος, ὥστ', εἰ καλῶδιον ἢ ξύλον ὑπὲρ τοῦ τεῖχους μικρὸν ὀφθεῖν προτεινόμενον, τοῦτο ἐκείνο, μηχανὴν τινα κινεῖν ἐπ' αὐτοῦ Ἀρχιμήδῃ βοῶντας ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν, ἀπέσχετο μάχης ἀπάσης καὶ προσβολῆς.»

Καὶ πιστεύομεν ὅσα ἡ ἱστορία ἀναφέρει περὶ τοῦ μεγάλου τοῦτου ὑπερασπιστοῦ τῆς πατρίδος του, ἀναμνησκόμενοι τὰς ὀφειλομένας αὐτῷ ἀναμνηστικότητας ἀνακαλύψαι, τὰς μαρτυρούσας τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρός. Τῷ ὄντι, ὁ Ἀρχιμήδης διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ ὑπερέχει τῶν μεγίστων μαθηματικῶν. «Οἱ δυνάμενοι νὰ ἐνοηθῶσιν αὐτὸν, λέγει ὁ Leibnitz, ὀλιγώτερον θαυμάζουσι τὰς ἐφευρέσεις τῶν ἐξοχωτέρων ἀνδρῶν τῶν νεωτέρων χρόνων.» Ὁ διάσημος μαθηματικὸς Lagrange, εἶπε περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἐδημιούργησε τὴν μηχανικὴν τῆς ἀρχαιότητος.

Εἰς τὸν Ἀρχιμήδην ὀφείλεται ὁ τετραγωνισμὸς τῆς παραβολῆς καὶ ἡ ἀνακάλυψις τῆς μεταξὺ τῆς σφαιρῆς καὶ τοῦ κυλίνδρου ἀναλογίας. Τὸ θεωρήμα τοῦτο εἶναι ἐν τῶν σπουδαιωτέρων τῆς γεωμετρίας. Αὐτὸς ἐπενόησε καὶ τὴν ἑλικὰ ἢ κοιλίαν τοῦ Ἀρχιμήδους, τὴν ἐπιπέδων αὐτοῦ ὑδροστατικὴν ἀρχὴν, τὴν θεωρίαν τοῦ μοχλοῦ καὶ τῶν ἐν τοῖς ὑγροῖς βυθιζόμενων σωμάτων. Ὁ βασιλεὺς Ἴβρων ἐνετείλατο αὐτῷ νὰ κατασκευάσῃ πλοῖον μέγιστον, τὸ ὁποῖον ἦτο, καθ' ἃ περιγράφει ὁ Ἀθήναιος, ἔργον καταπληκτικόν.

Ὁ Ἀρχιμήδης δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὰς Συρακούσας ἐξ αἰφνιδίας ἐπιβολῆς, ὁ δὲ Ἀρχιμήδης ἐδόλοφονήθη παρὰ τὰς διαταγὰς τοῦ Μαρκελλοῦ ὑπὸ Ῥωμαίου στρατιώτου. Κατὰ τὸν Τίτον Λίβιον, ὁ γεωμέτρης ἐκάθητο εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἐσκεπτετο θεωρῶν τὰ σχήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε χαράξει εἰς τὴν ἄμμου, Ῥωμαῖος δὲ στρατιώτης ἀπέκτεινεν αὐτὸν διὰ τοῦ ξίφους.

Καταλείποντες τὴν ἀρχαιότητα καὶ προσεγγίζοντες εἰς τὴν ἡμετέραν ἐποχὴν, εὐρίσκομεν κατὰ τοὺς πολέμους τῆς πρώτης Δημοκρατίας μεγάλα

ἐπίσης παραδείγματα τῆς συνδρομῆς, ἢ ἡ ἐπι-
στήμη παρέσθεν εἰς τὴν πατρίδα, καὶ ἀπαντῶ-
μεν ἐν μέσῳ συμβεβηκότων μοναδικῶν ἐν τῇ ἱ-
στορίᾳ χαρακτηρησθέντων ἐξόχους, τιμῶντας τὴν
ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Λάζαρος Carnot, γέννη-
θεὶς ἐν μικρῇ τιμὴ πόλει τοῦ Βουργόννης τὴν 13
Μαΐου 1753. Ἐξελθὼν τῆς Σχολῆς τοῦ Mezières
ὡς ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ, διεκρίθη διὰ
τῶν μαθηματικῶν αὐτοῦ ἔργων, καὶ ἰδίως διὰ θε-
ωρημάτων ἐπὶ τῆς ἀπωλείας τῶν δυνάμεων, ὑπερ-
θεωρεῖται ὡς λαμπροτάτη ἐν τῇ μηχανικῇ ἀνα-
κάλυψις. «Τὸ ὄρατον, τὸ πολῦτιμον τοῦτο θεώ-
ρημα, λέγει ὁ Ἀρχιμ., εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους
τοὺς μηχανικοὺς, δὴγεῖ δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν πρᾶ-
ξιν καὶ προσφυλάττει ἀπὸ τῶν σφαλμάτων, εἰς ἃ
ὑπέπιπτον οἱ προκάτοχοί του».

Τῷ 1792 ὁ Carnot, βλέπων τοῦ ἀπειλοῦν-
τας τὴν Γαλίαν κινδύνους, ἀπεράσισε νὰ ἀφιε-
ρῶσθαι εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος τὴν ἐπι-
στήμην αὐτοῦ, τὰς δυνάμεις καὶ τὴν θέλησιν.

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 1793 ἀλλεπάλληλοι συ-
νέβησαν ἤτται, ἢ δὲ Γαλλίᾳ ἐφέρετο πρὸς τὴν
καταστροφὴν, ὅτε ὁ Carnot ἔγεινε μέλος τῆς ἐπὶ
τῆς κοινῆς σωτηρίας Ἐπιτροπῆς καὶ ἐπετρέπη τὰ
τοῦ πολέμου. Τὰ πράγματα ἤπειγον. Πενταχοῦ
ἐπεκράτει ἀ-αξία καὶ ταραχὴ καὶ ἔλλειψις τρο-
φίμων. Πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς ἀνατολὰς, κατὰ τὰ
Πυρηναῖα καὶ κατὰ τὰς Ἀλπεις, ὁ ἐχθρὸς εἰσέ-
βαλλεν εἰς τὴν Γαλίαν. Ὁ Ἀείγηρ καὶ ὄλον αὐ-
τοῦ τὸν ῥῶν κατείχετο ὑπὸ ἐκατὸν χιλιάδων ἐ-
παναστατῶν Βανδεσίων. Τὸ Αὐδὸν ἐστασίχε, τὸ
Τουλὼν παρεδίχετο εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς. Ὁ γαλ-
λικὸς στρατὸς στερωόμενος ὅπλων καὶ πολεμφο-
δίων καταχωρεῖτο ὑπὸ ἀθυρίας.

Ὁ Carnot διὰ τῆς εὐφυίας αὐτοῦ, τῆς δραστη-
ριότητος καὶ τῶν γνώσεων ἐπανώρθωσε καὶ ἔ-
σωσε τὰ πάντα. Οἱ σύγχρονοὶ του εἶπον περὶ αὐ-
τοῦ ὅτι ὠργάνωσε τὴν νίκην, οἱ δὲ μεταγενέ-
στεροι ἐπεκώρυσαν τὴν κρίσιν αὐτῶν. Ὁ Carnot
ἐλάμβανεν ἀπλοῦν λογικὴν καὶ ἐντὸς ὀλίγων μη-
νῶν ἀνεδείκνυσεν αὐτὸν στρατηγὸν καὶ ἔπειτα
στρατάρχη, ἀλλ' ὁ λογικὸς ὠνομάζετο Hoche.
Ὅσάκις τὰ πράγματα ἔβαινον πονεκάως, ὁ Car-
not ἔσπευδεν ἐκεῖ καὶ ἐλάμβανεν εὐθὺς ἄλλην
τροπὴν.

Τὸ Maubeuge πολιορκεῖται ὑπὸ ἐξήκοντα χι-
λιάδων ἀνδρῶν, διοικουμένων ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος
τοῦ Κοθούργου. Ὁ στρατηγὸς Jourdan, ἔχων
τὴν ἀρχηγίαν τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, διατάτ-
τεται νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν, ἀλλ' ὁ στρατὸς
αὐτοῦ εἶναι κατώτερος τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐχθρικοῦ,
καὶ ὁ Jourdan διατάζει νὰ λάβῃ θέσιν ἐπιθετι-
κὴν. Ὁ Carnot ἀγανακτῶν μετακίναει πάραυτα
παρὰ τῆ στρατῶ καὶ ἀναγκάζει τὸν Jourdan νὰ
ἐπιτεθῇ, ἀλλ' αἱ πρῶται φάλαγγες ἀποκρούονται
ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Carnot παύει τὸν διοικούντα

αὐτὰς στρατηγὸν, καὶ λαμβάνων ὅπλων δόχη
καὶ οἰστρηλατεῖ αὐτὰς διὰ τοῦ παραδείγματος.
Μετ' ὀλίγον ὁ πρίγκιψ τοῦ Κοθούργου ὑποχωρεῖ
καὶ ἡ πολιορκία τοῦ Maubeuge λύεται. Ἐν δι-
αστήματι δύο μηνῶν τὸ Τουλὼν ἀνεκτήθη, οἱ
Βανδεσνοὶ ἠττήθησαν, τὰ γαλλικὰ μεθόρια ἡ-
λευθερώθησαν ἅπαντα.

Προγράψεις ἐπὶ Διευθυντηρίου, ὁ Carnot μετε-
κλήθη μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βοναπάρτου ὡς
πρώτου ὑπάτου, καὶ ἀπεστῆθη εἰς τὸν ἰδιωτικὸν
βίον, ἀφοῦ τῷ 1802 ἐξελέχθη τριβούριος. Ἰδίως
δημοσιεύσει σύγγραμμα ἄξιον λόγου ἐπιγραφόμε-
νον Ὑκέφεις ἐπὶ τῆς μεταφυσικῆς τοῦ ἡπο-
λογισμοῦ τῶν ἀπειροστώων. Οὐδόκιμος φροντίων
περὶ ἐκαστοῦ οὐδὲ περὶ τῆς περιουσίας του, ἐπα-
ρουσιάζετο ὁσάκις ἠδύνατο νὰ φανῇ χρεώματι.
Οὕτω αἱ συμφοραὶ τοῦ 1813 ἀπέτταναν αὐτὸν
ἀπὸ τοῦ ἡσυχίου καὶ ἐπιστημονικοῦ ἀσύλου του.
Ὁ Ναπολεὼν διώρισεν αὐτὸν διοικητὴν τῆς Ἀγ-
βέρτης. Ὁ Carnot μετὰ τὸς αὐτῆς ἐπιτηδεύτη-
τος καὶ εὐθαρσίας ὑπερῆρξεν τὴν πόλιν ταύτην,
ὅσπερ ἡ Γαλλία διετήρησεν αὐτὴν καὶ μετὰ τὴν
συνήκην, δι' ἧς ἐλήθευ ὁ πόλεμος.

Πατριωθῆντος τοῦ Ναπολεόντος, ὁ Carnot
διωρίσθη μέλος τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως, μετὰ
δὲ τὴν καθόδον τῶν Βουργόννων ἐξωρίσθη καὶ
πάλιν.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος προτείνειν αὐτῷ
διαβατήριον, ὅπως μεταβῇ εἰς Ἡλιωσίαν. Ὁ Car-
not ἔζησεν ἐπὶ τινα χρόνον ἐν Βαρσοβίᾳ, ἔπειτα
δὲ ἀποκατέστη ἐν Μαγδεβούργῳ τῆς Πρωσσίας,
ὅπου διέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

«Ὁ πατήρ μου, λέγει ὁ ἱππόλυτος Carnot,
ἔζησεν ἐν Μαγδεβούργῳ ὡς καὶ ἄλλαχοι, βίον
ἀπλοῦν, πρὸς ὃν εἶχε περιουσίαν ἀνάλογον, ἥτο
δὲ ἤκιστα μὲν ἀπαιτητικὸς, εἰς ἄλλον δὲ ὑπο-
χρεωτικὸς πρὸς τοὺς ἄλλους».

Ἠγάπα τὸν περίπτωτον, καὶ πορευόμενος συνί-
ταίτην ἐκάστοτε ἐπιστημονικὴν τινα μελέτην ἢ
σελίδα ἠθικῆς ἢ ποιητικὸν τι ἔργον. Ἡ μουσικὴ
καὶ τὰ ἀνθη καταγοήτευον αὐτὸν, ἦτο δὲ εὐτυ-
χὴς ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐν μέσῳ τῶν βιβλίων του. «Ὅταν
θῆλω νὰ δμυλῆσω, ἔλεγε, γράφω ὅταν θῆλω νὰ ἀ-
κούσω, ἀναγινώσκω».

Ἦντες οἱ διὰ τοῦ Μαγδεβούργου διακρίνοντες
περιηγητικὴ ἐπισκέπτοντο τὸν περιφανῆ ἐξήριστον.
Μέχρι τῆς τελευταίας του ὥρας ὁ πρὸς τὴν πα-
τρίδα ἔρωσ καταίχε τὸν Carnot. «Ὁ γαλλικὸς
λαὸς, ἔγραψεν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου
του, εἶνε ὁ ἀριστος τῶν λαῶν».

Ἐν τοῦτοις ἡ ὑγεία του ἐξέκλινε. «Ζῶ ἡσύ-
χως, ἔλεγεν, ὡς παλαιὰ ἄρως εἰς τὸ τέρας προσ-
εγγίζουσα.» Ἀπέθανε δὲ ἀταράχως καὶ ἄνευ ὀ-
δύνης τὴν 2 Αὐγούστου 1823.

ΕΝΙΣΤΑ Σ. ΣΟΦΙΣΤΟΥ

Ἡ ματαιότης εἶνε ὁ ἀφρὸς τῆς φιλοδοξίας.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΕΝ ΑΦΡΙΚῃ

Ὁ Γερμανὸς περιηγητὴς Oscar Lenz, ἐπανελ-
θὼν ἐσχάτως ἐκ τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς, ἐνθα εἶχε
μεταβῆ κατ' ἐντολήν τῆς γερμανικῆς Κυβερνή-
σεως, διῆλθε διὰ Παρισίον, ὅπου ἐν δημοσίᾳ τυ-
νελεύσει, συγκαρτηθεὶς ἐν τῇ Σορβόννῃ, ἀφηγήθη
τὰ κατὰ τὴν περιήγησιν καὶ πλήρη κινδύνων αὐ-
τοῦ περιήγησιν διὰ τῆς ἐρήμου τῆς Σαχάρας καὶ
τὴν διαμονὴν αὐτοῦ ἐν τῇ ὀλίγῳ γνωστῇ πόλει
Τομβουκτοῦ. Τῆς διαλέξεως ταύτης περίληψιν
δημοσιεύουσιν αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες, ἐξ ὧν με-
ταφέρωμεν ἐνταῦθα τὰ ἐπόμενα.

Τέσσαρες μόνον περιηγηταί, ὧν οἱ δύο Γάλλοι,
ὁ Παύλος Ἰμπέρτ ἐν ἔτει 1630 καὶ ὁ Caillé τῷ
1827 ἐπροχώρησαν μέχρι τῆς τόσῳ περιήγησιν ἀ-
φρικανικῆς πόλεως Τομβουκτοῦ, τῆς ἐχρόσης
πληθυσμὸν 100,000 περίπου ψυχῶν. Ὁ κ. Λέντζ
ἀφῆκε τὸ Μαρρόκον κατὰ μῆνα Ἰανουάριον τοῦ
1880. Ἐν τῇ χώρῃ τοῦ Ἀτλαντος ἀνεκάλυψε
πλεῖστα εἰρηκτὰ πόλεις καὶ οἰκοδομῶν ῥωμαί-
κῶν, καὶ τὸ περιεργότερον ἐν R' Bat τζαμίον
πολλὴν ἔχον ομοιότητα πρὸς τὰ τεμένη τῆς μη-
τροπόλεως τῆς ἰσπανικῆς πόλεως Σεβίλλης.

Ἐν Tombouctou ὁ Λέντζ πωλεῖ τοὺς ἵππους του,
ἀγοράζει ἐννεὰ καμήλους πρὸς 200 φράγκα ἐκά-
στην, καὶ συνοδίτας ἔχων δευτὴν ἀνδρᾶς, παρα-
σκευάζεται νὰ διέλθῃ τὴν Σαχάραν. Ἡ ὁδοπο-
ρία ἐγένετο τὴν νύκτα ἕνεκα τοῦ ἀφροῦ καὶ
συνεχῶς ὡς ἀνάγκης τῆς πορείας ἦτο ἡ πέμπτη
ἢ ἕκτη ἔσπερινή, ἢ ἐσθῆμι δὲ τῆς πρώτης ὡρα
κατασκευάσεως πρὸς ἀνάπαυσιν. Κατὰ τὴν εἰσο-
δον αὐτοῦ εἰς τὰς ἀπεράντους Ἰνας τῆς Σαχά-
ρας, μεγίστην ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τὸν πε-
ριηγητὴν τὸ ἐξῆς περιήγησιν φαινόμενον κατὰ τι-
νας στιγμὰς ἢ ψάμμους ἀνέδειξε ψιθυρισμὸν τινα
ὡσεὶ ἦχον Ἠρηνώδη, ὅστις ὅτε μὲν ἐγένετο ἰσχυ-
ρότερος, ὅτε δὲ ἠλαττοῦτο καὶ κατὰ μικρὸν κα-
τέπαυε τελείως.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο κατ' αὐτὸν ἀποδοτέον
εἰς τὴν πρόστριψιν τῶν κόκκων τῆς ἄμμου πρὸς
ἀλλήλους ὑπὸ τὴν ἐπίρροισιν τῶν μεταλλαγῶν τῆς
ἀτμοσφαιρας.

Μεταξὺ Toudeyni καὶ El-Araouan εἶρε εὐ-
ρεῖαν χώραν, ἣν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διατρέ-
χουσιν ἀγέλαι κεράδιον. Πάντες σχεδὸν οἱ ἀρχι-
γοὶ (cheiks) τῶν χωρῶν ἀς διῆλθε ὑπεδέχθησαν
αὐτὸν εὐμενῶς καὶ φιλιαν' ὡσπὼς, παρέχοντες αὐ-
τῷ «moussa», ἣτοι τὴν ἀδειαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς
κτήσεις αὐτῶν. Εἰς μάλιστα αὐτῶν ἔλαβε παρ'
αὐτοῦ ἔγγραφον ὑπογεγραμμένον, δηλοῦν ὅτι οὐ-
δεμίαν ὑπέστη βλάβην κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐ-
πίσειψιν τῶν γαιῶν του. Ἡ ἀπὸ El-Araouan
πορεία εἰς Tombouctou διήρκεσεν εἰκοσὶν ἡμέρας,
δηλ. ὑπέρχε βραχυτέρα κατὰ τὸ τρίτον ἢ ὅσον ἀ-
παιτεῖται ἵνα διατρέξωσιν αὐτὴν τὰ καραβάνια.

Ἐν ταῖς χώραις ταύταις αἱ μεταβολαὶ τῆς
ἀτμοσφαιρας ἐπέρχονται λίαν ἀπότομοι τὴν ἡ-

μέραν ὁ καύσων εἶνε ἀνυπόφορος, τὴν δὲ νύκτα
τὸ ψῦχος ὑπερβολικόν. Σπανιώτατα ἀπαντᾷ τις
μέρος χλοάξου, τῶν μερῶν δὲ τούτων οἱ κάτοι-
κοι νομαδικὸν βίον ζῶντες διατρέχουσι κατ' ἕ-
λας τὰς διευθύνσεις τὴν χώραν φρονεῦντες καὶ
λυστεύοντες τοὺς ὁδοιπόρους.

Γέλος τὴν 1 Ἰουλίου εἰσῆλθεν εἰς Tombouctou.
Τὰ τεῖχη τῆς πόλεως ταύτης, ὀνημέρι καταβ-
ρέοντα, μαρτυροῦσι περὶ τοῦ ἄλλοτε μεγάλου
καὶ τῆς ἀκμῆς τῆς. Οἱ συνεχεῖς καὶ ἀδιάπαυσοι
πόλεμοι, οὗς ἐπιχειροῦσι πρὸς βορρᾶν μὲν οἱ Toua-
rogs πρὸς νότον δὲ οἱ Joulbeys κατέτρεψαν
καὶ ἐξηφάνισαν σχεδὸν τὸ ἐμπόριον τῆς πόλεως
ταύτης. Κυριώτερον τῆς Tombouctou ἐμπόριον
εἶνε τὸ τῶν δούλων, ἐξ ὧν οἱ πλεῖστοι προέρχον-
ται ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Bambaras, μετ' ἃ ἔρχεται
τὸ τῶν πετρῶν τῶν στρουθοκαμήλων, τῶν φοινί-
κων, τῆς χρυσοκόνης καὶ τοῦ ἑλέφαντος.

Τὴν σήμερον ἡ Tombouctou ἔχει 20,000 κα-
τοίκων, αἱ οἰκίαι αὐτῆς εἰσὶν ἐκ πλίνθων ἐπι-
σμέναι, ἐν αὐτῇ δ' εὐρίσκαι τι τροφὴν εὐρωπαϊ-
κὴν, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἐξ ἀρίστου σίτου ἄρτου ἐξι-
ρουμένου.

Τὴν διοίκησιν αὐτῆς διαχειρίζεται εἰς ἄρτων,
τὴν δὲ πληθυσμὸν ἀποτελούμενον ἀναμῆξ ἐξ Ἀ-
ράβων καὶ Μαύρων διακρίνουσι παρὰ τὴν ἐπιμι-
ξίαν ταύτην τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς κρι-
κασιανῆς φυλῆς.

Ὁ Ὀσκάρ Λέντζ παρατήρησεν ὅτι ἡ πόλις
Tombouctou δὲν εἶνε ἐκτισμένη ἐπὶ τοῦ Νίγρου,
ὡς βεβαιόσιν οἱ γεωγράφοι, ἀλλὰ πρὸς βορρᾶν
τοῦ ποταμοῦ τούτου. Ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς πό-
λεως μεγάλη εἶνε καὶ ἡ ἄγνοια τῶν ἰθαγενῶν,
πιστευόντων ὅτι ἔχουσιν ἐγγὺς αὐτῶν τὸν Νεί-
λον ἢ πλάνη ὅμως αὕτη ἀποδοτέα εἰς τὴν ταύ-
τότητα τῆς διευθύνσεως τῶν δύο ποταμῶν.

Ἀναχωρήσας τὴν 17 Ἰουλίου ἐκ Τομβουκτοῦ
ὁ Λέντζ διῆλθε τὴν χώραν τῶν Massinas, τὸ
Bambara, τὸ βασιλεῖον τοῦ Σεγοῦ, καὶ ἀφοῦ σπου-
δαίως διέτρεξε κινδύνους, ἰδίᾳ ἐν Bambara, ἔ-
φθασε τὴν 2 Νοεμβρίου 1880 ἐν Μεδίνα, τῷ πρώ-
τῳ γαλλικῷ σταθμῷ ἐπὶ τοῦ Σενεγάλου, ἐνθα
ἐγένετο δευτὸς ὑπὸ τῶν γαλλικῶν ἀρχῶν.

Τὸ ταξίδιον τοῦ Λέντζ διήρκεσεν ἑνδεκάμη-
νας, καθ' ὅδε εὐρίσκατο εἰς διηνεκῇ ἀγῶνα κατὰ
τῶν ἐπιθέσεων τῶν Ἀράβων, τὰ πάντα μηχανώ-
μενος, καὶ ἀποτολμῶν μάλιστα, ὅπως διαφύγῃ
ἐπιχειρούμενον κίνδυνον, νὰ δομαζῇ ἑαυτὸν ἀπίγο-
νον τοῦ Μωάμεθ.

Ὁ κύριος Λέντζ ἐπεράτωσε τὴν λίαν ἐνδιαφέ-
ρουσαν αὐτοῦ ἀφήγησιν διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν
δύο σχεδίων, περὶ ὧν πολλὸς ἐσχάτως ἐγένετο λό-
γος, ἣτοι περὶ τῆς μεταποιήσεως τῆς ἐρήμου τῆς
Σαχάρας εἰς θάλασσαν καὶ τῆς κατασκευῆς μεγά-
λου ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ σιδηροδρόμου.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐν τῶν σχεδίων, τὸ τῆς
μεταποιήσεως τῆς Σαχάρας εἰς εὐρεῖαν θάλασσαν,

δόν κατ' αὐτὸν νὰ ἐγκαταλειφθῆ ὡς ἀνεπίτευκτον ἔνεκα τοῦ ὕψους τῆς ἐρήμου, ἀνερχομένου εἰς 200 μέτρα ὑπερᾶνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ δεύτερον σχέδιον, τὸ τοῦ σιδηροδρόμου, μόνον μετὰ τὴν ἔρπον τῶν μεγάλων πολιτικῶν καὶ τεχνικῶν δυσχερειῶν, δύναται νὰ πραγματοποιηθῆ, αἰτινες, καὶ προπάντων αἱ τεχνικαὶ δυσχερεῖαι, εἰσι μέγιστα, καθόσον οὐδὲν ἔργον δύναται νὰ τεθῆ εἰς ἐνέργειαν πρὶν ἢ ἡ γαλλικὴ ἐπιβρῶθὴ κατισχύσῃ τῆς τοῦ Σουλτάνου τοῦ Σαγῶ.

Ἐν γένει τὸ ἀφιλόξενον τῶν αὐτοχθόνων λαῶν, τὰ φυσικὰ κωλύματα καὶ τὸ ἀσήμερον τῆς ἐρήμου ἐμπόριον εἰσι γεγονότα, προφανῶς ἀντιτιθέμενα εἰς τὴν κατασκευὴν σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ.

Ὅθεν, συνεπέριον δ' Ἀντζ, ὅπως τεθῶσιν ἐκποδῶν ἅπασι αἱ δυτῆρες καὶ καταστῆ ἐφικτὸν τὸ σχέδιον τοῦτο, οὗτινος τὴν πραγματοποίησιν οὐδεὶς δύναται ἀπὸ τοῦδε νὰ προσέπῃ, ἀπαιτοῦνται ἐνέργειαι ἡρώϊκαὶ καὶ μεγάλη καρτερία.

N. P. X.

ΒΗΚΟΝΣΦΙΑΔ

Ὁ βίος τοῦ λόρδου Βήκονσφιλδ ὑπῆρξε πλήρης ἀντιφάσεων, αἰτινες ἀνεπλήρουν ἑκατέρω τὰς τῆς ἐτέρας ἐλλείψεις. Πῶς κατώρθωσεν ὁ ἐκ Βενετίας Ἰουδαῖος, ὁ μόνος κατὰ τὸ δικοῦτον τῆς ἡλικίας ἔτος βαπτισθεὶς, νὰ γίνῃ ἡγέτης τῶν Τυρίων καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἐξωτερικὴν δύναμιν τῆν Ἀγγλίαν· πῶς κατώρθωσεν ὁ δέξυς καὶ εὐφάνταστος μυθιστοριογράφος νὰ ἀποβῆ ἀγχινοῦστατος καὶ εὐστροφώτατος πολιτικὸς, τοῦτο εἶνε δυσδιάλυτον αἰνίγμα. Ὁ Δισραήλης, ψυχῆ τε καὶ σώματι ἐξαγγλισθεὶς, οὐδαμῶς ἐλησμόνησε τὴν ἰουδαϊκὴν καταγωγὴν του, ἐφ' ἣ μάλιστα ἐσπινύετο· ἀναφανδὸν ἐξεθείλασεν ὅσα ἡ σημιτικὴ φυλὴ παρέσχε τῇ ἀνθρωπότητι ἀγαθὰ, ἐνεκαίνισεν δὲ οὐ μόνον ἐν τοῖς μυθιστορήμασιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ του τὸν ὑπὲρ τῆς Ἀνατολῆς ἐνθουσιασμόν. Καὶ τοιοῦτον ἦν ὁ ὄντας, ἀνεγνώρισαν οἱ ἀγέρωχοι ἀπόγονοι Γουλιέλμου τοῦ κατακτητοῦ πνευματικὸν ἡγέτην καὶ σωτῆρά των, πρῶτον μετ' ἔκτου, εἶτα δὲ προθύμως καὶ ἀνεπιφυλάκτως. Ὁ πλεονάκις θριαμβεύσας Δισραήλης ἐπαθεν ἐν τῇ πρώτῃ ἀρχῇ τοῦ σταδίου του ἦτας πολλὰς. Ἐχάρην ἡδὴ τὴν ὑπόληψιν ἐξόχου μυθιστοριογράφου, ὅτε ἐπανειλημμένως τρεῖς ἀπέτυχεν ἐν ταῖς ἐκλογαῖς. Ὅτε δὲ τελευταῖον ἀνέβη ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κοινοβουλίου, τοσοῦτον θορυβῶδῶς ἐγελάσθη, ὥστε δέκοψε τὴν ἀγέρευσίν του, ἀλλ' ἠπέλησε τοῖς ἀκροαταῖς αὐτοῦ ὅτι ἐλθὼν καιρὸς νὰ τὸν ἀκούσωσι. «Δὲν ἀπειθαγγίζομαι, ἔλεγε τοῖς τότε εὐαριθμοῖς φίλοις του· δὲν δισλογῶ ἐμαυτὸν ἡττημένον, διότι εἶμαι εὐθισμένος νὰ ἡττώμαι· μέγας στρατηγὸς τῆς Ἰταλίας, ἐρωτώμενος, διὰ τί ὡς πρῶτον πάντοτε ἐνίκη, ἀπεκρίνατο,

διότι νέος ὦν πάντοτε ἡττᾶτο». Εἰς τὸ μέλλον αὐτοῦ διέτρεφεν ὁ Δισραήλης πῆστιν καὶ πεποθῆσιν προφήτου. Τὸ μυθιστόρημα τῆς ἐπιτυχίας του ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Couigshy, αἰ ἀληθεῖς σοφοὶ ἐπίστανται (λέγει), ὁπόσον εἰς περιορισμένη ἢ λογικὴ ἡμῶν δύναμις. Ἡ πρόσδος τῆς ἀνθρωπότητος οὐδαμῶς ἀφείλεται εἰς αὐτὴν· οὐχὶ ὁ λόγος ἐπολιόρκησε τὴν Τυρίαν· οὐχὶ ὁ λόγος παρώρμησε τοὺς Σαρακηνούς νὰ καταλίπωσι τὰς ἐρήμους καὶ κυριεύσωσι τοῦ κόσμου· οὐχὶ ὁ λόγος ὑπεγόρευσε τὰς σταυροφορίας, οὐδὲ εἰσήγαγε τὰ μοναχικὰ τάγματα, οὐδὲ παρήγαγε τοὺς Ἰησοῦτας, οὐδὲ προεκάλεσε τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν. Μέγας ἀληθὺς εἶνε ὁ ἀνθρώπος, ὅταν ἐνεργῇ ἐρμώμενος ἐν τῶν ἰδίων αὐτοῦ παθῶν· οὐδέποτε δὲ ἀποβαίνει μᾶλλον ἀκατάσχετος ἢ ὅταν ποιῆται ἐκκλησιῶν εἰς τὴν φαντασίαν. Μέχρι τελευτῆς τοῦ βίου του διεκρίνετο ὁ Δισραήλης ἐπὶ ἐμπαιθεσάτῃ δραστηριότητι καὶ ὑψηλῇ φαντασίᾳ· οὔτε βραδυνουργῶν ἤμῶς ἀπέχετο, οὔτε γαμικῶν μέσων ὑλικῶν δόσεις διὰ τούτων ἠλπίζε νὰ κατορθώσῃ εὐκολώτερον τοὺς φαντασιώδεις αὐτοῦ σκοπούς. Ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ χρόνῳ προεκήρυξε δηλονότι τὴν ἰνδικὴν αυτοκρατορίαν καὶ ἠγόρασε τὰς μετοχὰς τοῦ Σουῖ. Ὅσα ἀνέπτυξεν ἐν τοῖς μυθιστορήμασιν, ἐξετέλεσεν ὡς προθυπουργός. Τριάντονα ἔτι πρὶν ἀπεδέλξῃ τὴν Βικτωρίαν αυτοκρατορίαν τῆς Ἰνδικῆς ἔγραψεν ἐν τῷ μυθιστορήματι «Ἐργαζέσθω»· ἡμεῖς οἱ Ἀγγλοὶ πρέπει νὰ ἐκτελέσωμεν ὅλον τὸ μέγα σχέδιον τῶν ἱστορογράφων, ἐγκαταλιπεύοντες χώραν μικράν καὶ ἐξηντλημένην, ἀπὶ ἐτέρας εὐρυτάτης καὶ εὐδαίμονος. Πείσατε τὴν Ἀνασσαν νὰ συναθροίσῃ τοὺς στόλους τῆς, τοὺς θησαυρούς, τὰ ἀργύρια, τὰ χρυσᾶ σκεύη, τὰ πολύτιμα ὄπλα, τοὺς αὐλικούς καὶ τοὺς πρωτίστους συμβούλους τῆς, καὶ νὰ μετοστήσῃ τὴν ἔδραν τῆς ἀπὸ Λονδίνου εἰς Δελφ. Ἐπει δὲ εὐρὴ πρόχειρον ἀπέβαντον αυτοκρατορίαν, στρατὸν πρωτοβάθμιον, προσάδους ἀναρτήρους. Ἐγὼ δὲ φροντίσω περὶ Συρίας καὶ Μ. Ἀσίας. Ἡ μόνη μέθοδος τοῦ κυβερνᾶσαι τοὺς Ἀργάνους ἀγεῖ διὰ τῆς Περσίδος καὶ τῆς Ἀραβίας. Τότε δὲ θὰ ἀνεγνωρίσωμεν ἡμέτερον τιμαροδοτήν τὴν αυτοκρατορίαν τῆς Ἰνδικῆς καὶ ὅτι ἐξασφαλίσωμεν αὐτῇ ὅλον τῆς Ἀνατολῆς τὴν παραλίαν. Ἐὰν βουληθῆ, θὰ δεσπόσῃ τῆς Ἀλεξανδρείας ὡς δεσπόζει τῆς Μελίτης. Ἡ βασίλισσα ἡμῶν εἶνε νέα· ἔχει μέλλον· ἐμπόρει νὰ προσλάβῃ τὸ εὐρύτατον τῶν ἱστορικῶν βασιλείων. Πάντα εἶνε δυνατὰ, ἀφ' οὗ κατορθωθῆ ἢ τῆς Ἰνδικῆς κατὰκτησις, ἐνθα ἐναυάγησεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Αἱ πολιτικαὶ προρρηταίαι τοῦ Δισραήλη ἠλθῆναισαν. Ἡ Βικτωρία ἐκνήρθη αυτοκρατορία· ἐὰν δὲ μὴ μετέστησῃ τὸν θρόνον τῆς εἰς Δελφ, ἐκάλεσεν ἐκεῖθεν στρατοὺς εἰς τὴν Κιόρῶπην· ἐὰν πάλιν μὴ δεσπόζει τῆς Ἀλεξανδρείας, προσήρ-

τησε τὴν Κόπρον, ἐπόθεν ἐπιτηρεῖ τὴν Μ. Ἀσίαν. Μέγα λάθος τῆς πολιτικῆς τοῦ ἀνδρός εἶνε ἡ προσάρτησις ἐν τῇ νοτίᾳ Ἀφρικῇ τῆς πολιτικῆς Τρανσβαλᾶ· μέγας δὲ ὀφθαλμὸς ἢ βερλιόνης συνθήκη, δι' ἣς ἀνευ βανδίας ἀγγλικῆς αἰματός διέβρωξε τὴν συνθήκην τοῦ Ἀγίου Στεφάνου. Ἀναγνώσεως ἀξία εἶνε τὰ ἀπὸ τοῦ 1878 περιεφθόμενα ἀνέκδοτα. Ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου του μετέβαιναν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συνόδου ὁ Βήκονσφιλδ πεζὸς, στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ γραμματέως του καὶ ἀδιαφορῶν περὶ τοῦ κερχνοῦτος καὶ θεομένου πλήθους. Μιὰ τῶν ἡμερῶν ἐπιπτε βαγδάια βροχῆ, καὶ ὁ Βήκονσφιλδ ἀπόλεσε καθ' ὅδον τὸ βινόμεκτρον του. Ὁ εὐρετὴς ἐκόμισεν αὐτὸν κατερρυπωμένον, καὶ παρεκάλεσε τὸν λόρδον νὰ τὸ χάρισῃ αὐτῷ δῶρον εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἔρας, καθ' ἣν ἔσχε τὸ εὐτύχημα νὰ πραγματοποιῆσῃ τὸν ἔξοχον πολιτικόν. Οἱ δύο ἄγγλοι δὲν ἐνόουν τὴν γερμανικὴν ὁ γραμματεὺς δὲ, ὑποπεύσας, ὅτι προέκειτο περὶ ἀμοιβῆς, προσήνεγκεν αὐτῷ ἀγγλικὴν λίραν. Ἰδὼν ὁ Βήκονσφιλδ, ὅτι ὁ γραμματεὺς δὲν ἐμάντευσε τοὺς πάθους τοῦ εὐρετοῦ, στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ πυλῶνος τῶν μεγάρων τοῦ πρίγκιπος Φρειδερίκου, ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου του· «δὲν νοοῦμεν τὴν γερμανικὴν· σὰς περιμένουεν αὐτὸν περὶ τὴν μεσημέριαν». Τὴν ἐπιούσαν δὲ μαθὼν παρὰ διερμηνευτοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ γερμανοῦ, ἐχάρισεν αὐτῷ τὴν φωτογραφίαν του ἐπιγράψας τὰδε. «Θέλιτε βινόμεκτρον, πρῶτον λευκόν, νῦν δὲ κατερρυπωμένον. Λάθετε ἀπὸ τούτου ἀνδρα, λευκὸν μὲν τὴν τρίχα κατὰ κακὴν μοῖραν, ἀλλ' οὕτω πεσόντα, καίπερ πολυτρόπως προσηλακισθέντα». Κατὰ τὴν πρώτην συνεδριάσιν τῆς συνόδου παρεστῆ ὁ Βήκονσφιλδ ἔλεγε βλῶν πῶγονα λευκὸν ἅπαντες οἱ διπλωμάται, γινώσκοντες αὐτὴν μετὰ τῶν τριῶν μόνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τριῶν καὶ τοῦ ἱστορικοῦ μύστακος, ἔρμηνευσαν πολυτρόπως καὶ ἐπὶ τὸ σκαπτικώτερον τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησαν νὰ ποιήσωσιν αὐτῷ νόξιν. Κατὰ τὴν δευτέραν συνεδριάσιν ὁ θρασὺς Βήκονσφιλδ εἶπεν αὐτῷ γεγωνίᾳ τῇ φωνῇ· ἀποίγισψ, τοσοῦτον ἀλλοῖον ἐνεδύθητε προσώπων, ὥστε κατ' ἀρχὰς δὲν σὰς ἀνεγνώρισάμεν. Πρέπει νὰ ἀφέλητε τὴν προσωπίδα, πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ χοροῦ, ἵνα μὴ τοὐλάχιστον προκληθῆτε ὑπὸ τινος ἀνα ἀψήγητε ἡμῖν τριχάς». Ὁ Βήκονσφιλδ ἐμειδίασε, κατὰ δὲ τὴν τρίτην συνεδριάσιν παρῆλθεν ἐξυρημένος τὸ γένειον καὶ ἔχων μόνον μύστακα. Ἐν τῷ ἐπισήμῳ γεύματι τοῦ πρίγκιπος διαδόχου ὁ ἰσχνὸς διπλωμάτης μετὰ τοῦ ἀγγλικῆς πολιτικοῦ φράκου εἶχε τι κωμικὸν καὶ ἀξιογέλαστον· ὁσάκις ἤμῶς ἦνοιγε τὸ στόμα, ἔλαμπε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐνέπτεσε σεβασμόν. Ἐγερόντων τῶν συνπραπίτων, ἤθελεν ὁ Βήκονσφιλδ νὰ ἐπάρῃ εἰς μνημόσυνον τῆς ἐστίασεως γλυκύσματα, φέροντα τὴν εἰκόνα τοῦ αυτοκρά-

τορος καὶ τοῦ διαδόχου· ἀλλ' ὁ Βήκονσφιλδ, λαβὼν αὐτὸν ἐκ τῆς δεξιᾶς, τὸν ὠδήγει εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ καφέ. Ὁ Βήκονσφιλδ, ἐπειδὴ ἐξέπεσον τῆς χειρὸς του δύο γλυκύσματα, εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς βασίλισσας Βικτωρίας· «μὴνός δ' πρίγκιψ διαπράττει τοιαῦτα κακουργήματα· οὐδὲν οὐδὲν δίδει· ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ἐπιτρέπει νὰ λάβῃ τι. Νοήσας ὁ Βήκονσφιλδ, ὅτι ἠνώχλησε τὸν Βήκονσφιλδ ἐν τῇ ἀρπαγῇ τῆς λείας του, τὸν ἐβόηθησε μειδιῶν καὶ λέγων αὐδὲν οὐδὲν δίδω· ἀλλὰ προθυμώτατα, ὡς βλέπετε, στέργω ὑγίεις συμμαχίας»!

ΝΕΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ

τῶν ὄπωροφόρων δένδρων.

Ἐνυτέρων ὀσημέρει ἐπέκτασιν λαμβάνει ἐν Ἀγγλίᾳ νέος τρόπος καλλιέργειας τῶν ὄπωροφόρων δένδρων, πολλὴ παρέγων τὸ ἐνδιαφέρον, ὅστις δὲν θὰ βραδύνη νὰ διαδοθῆ καὶ εἰς ἄλλας χώρας.

Ἐν Ἀγγλίᾳ καλλιερгоῦνται ὄπωροφόρα δένδρα ἐντὸς σινικῶν ἀγγείων, καὶ ἐντὸς ἐτι ἀπλῶν γαστρῶν. Καὶ τὰ δένδρα ταῦτα οὐ μόνον φύνται θαυμασίως, ἀλλὰ καὶ παράγουσιν ὠραίους καρπούς. Οἱ καλλιερгоῦντες αὐτὰ ἀποκτῶσιν οὕτω κεραιάς, ροδακινιάς, βερυκοκκίας, ἐχούσας ὕψος πεντήκοντα, ἑκατὸν ἑκατοστομέτρων, νανοφυῆ δενδρόλλια, τῶν ὁποίων οἱ καρποὶ ἔρχονται ἕως εἰς τὰ χεῖλη αὐτῶν.

Τὰ δένδρα τίθενται ἐντὸς κανίστρων· τὰ ἀνήτων διαχέουσι τὴν εὐωδίαν των, καὶ μετὰ δὴ μῆνας παράγουσι τοὺς εὐχόμεους αὐτῶν καρπούς. Ἐν Λονδίῳ ἀπὸ δύο περὶπου ἐτῶν τρώγουν ροδάκινα καὶ βερύκοκκα δρεπόμενα ἀπὸ τοιοῦτων δένδρων.

Τὰ κομψὰ ταῦτα δενδρόλλια εἰσι προηρισμένα νὰ καταλάβωσι τὴν πρωτίστην θέσιν εἰς τὰ ἐπιδόρπια μας. Τίς θὰ τολμήσῃ νὰ παρατίσῃ ἐντὸς πινακίου ροδάκινα ἢ κεραιά, ὅταν θὰ ἦνε δυνατόν νὰ κόπτωμεν ταῦτα ἀπὸ τὸ δένδρον διὰ τῶν ἰδίων ἡμῶν χειρῶν; Καίτοι τοσοῦτον μικρὸν τὸ δένδρον, εἶνε κατάφορτον καρπῶν. Εἶνε δυνατόν νὰ τεθῆ παρ' ἑκάστον συνδαιτυμόνα ροδακινία, κεραιά, μόνος 25 ἢ 30 ἑκατοστομέτρων ἔχουσα ὕψος, καὶ φέρουσα κατὰ μέσον ὄρον τρεῖς μέχρι πέντε καρπούς.

Βεβαίως εἶνε λίαν ἐπαγωγὸς ἰδέα τὸ νὰ προσφέρωμεν ἀπὸ τοῦ δένδρου τὰς ὀπίρας, καὶ πανταχοῦ ἐν ὀλίγῳ θέλει εὖρεσι διάδοσιν. Βικτὸς τοῦτου οἱ φιλόδενδροι θὰ βλέπωσι καθ' ἑκάστην πρὸ πᾶν δμμάτων αὐτῶν ἀυξάνοντα τὸν καρπὸν, καὶ ἡ καλλιέργεια αὐτῆ πολλὴν βεβαίως τέρψιν θὰ παράσῃ εἰς τοὺς ἀέργους. Ὁ δὲ τρόπος τῆς καλλιέργειας τῶν νανοφυῶν τούτων δένδρων δὲν εἶνε καθόλου δύσκολος. Ἀρκεῖ νὰ φυτεύσῃ τις ἐντὸς ἀγγείου βλαστὸν ὄπωροφόρου δένδρου, ἀφαιρῶν τὰς χονδράς του ρίζας· ὁ βλαστὸς οὗτος τρέφε-

ται διὰ τοῦ τριγώνου τῆς βίβης του, καὶ ἐντὸς γάστρου δ' εἶτι ὑπάρχει ἀριετὴν χῶμα ὅπως συντελέσῃ εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ δένδρουλλίου. Τὸ κλάδωμα τῆς βίβης ἐπιπέσει τὴν καρποφορίαν καὶ ἐπαυξάνει τὴν γονιμότητα καὶ τὴν πρωϊμότητα τοῦ δένδρου. Ὁ ἀρχικηπουρὸς τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας κατ' ὄρωσε νὰ παραγάγῃ μέχρι ἐξ σταφυλῶν ἐν κλιμάτων καλλιεργουμένων ἐντὸς δευτέρων καὶ τρίτων δεκαετηθίων ἡλικίαν ἐχόντων. Ἡ νέα καλλιέργεια ὀρίζεται διὰ τριῶν λέξεων: *Ταχέως, καλῶς καὶ εὐκάθως*. Πάντες θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ ἔχωσιν ὁπωροφόρον κήπον, καὶ νὰ καλλιεργώσιν ὑπὸ τὰς στέγας των βελοκίνας, βροδικίνας, κερσεές, ἀπιδέας κτλ. Τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ἀφελίμου* παρὰ τὴν γάστρην τῶν ἀνθρώπων ἢ γάστρα τῶν ὀπωρῶν.

Κυρία Π*

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Ἡ νέα ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις γενομένη ἀπογραφή δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν λεπτομερῆ ἀπαρίθμηση τῶν κατοίκων, ἀλλὰ περιέλαβε καὶ τὴν βιομηχανίαν καὶ πᾶν τὸ εἰς αὐτὴν ἀναγόμενον, ἐν τούτῳ δὲ τῷ κεφάλαιῳ ἀποκαλύπτει ἡμῖν περιεργότατα πράγματα.

Ἐν Νέξ Γόρκη καὶ Brooklyn εὐρέθη ὅτι ἀπορρίπτονται ἐτησίως εἰς τὰς ὁδοὺς τρία περίπου ἑκατομύρια ζευγῶν παλαιῶν ὑποδημάτων. Τὰ ὑποδήματα ταῦτα ὑπάρχουσιν ἀνθρώποι, οἵτινες ἔρπον ἔχουσι νὰ τὰ συλλέγῃσι, καὶ τὰ μὲν καλλίτερα ἐπιδιορθώνουσι, στυλθώνουσι καὶ μεταπωλοῦσιν εἰς ὑποδηματοποιοὺς τῆς ἐσχάτης τάξεως, εἴτε εἰς Ζεῦγη, εἴτε καὶ κατ' ἐν χωριστὰ, ὅταν τὴν μόνον τὸ ἐν νὰ εἶνε καλόν. Φαίνεται δὲ ὅτι ὑπάρχουσι πρόσωπα, τὰ ὅποια φθίρουσι περισσότερο τὸ ἐν τῶν ὑποδημάτων των, καὶ διὰ τοῦτο ἀγοράζοντες ἀντικαθίστῳσιν αὐτὰ ἐκ τῶν ὡς εἶρηται διαρτίωμένων.

Τὰ ὅλως ἐφθαρμένα ὑποδήματα καὶ ἀνεπίδεκτα διορθώσεως κόπτονται εἰς τεμάχια, ἐξ ὧν τὰ μὲν καλλίτερα χρησιμοποιοῦσιν εἰς ἐπιδιορθώσιν ἄλλων ὑποδημάτων, τὰ δὲ ἄλλα... φρικτὸν εἶπεν ἡ χρησιμότης εἰς κατασκευὴν βωμίου τῆς Ἰαμαϊκῆς διὰ τρόπου, ὃν γνωρίζουσι μόνον οἱ κατασκευασταί. Δέγεται ὅτι τὰ λείψανα ταῦτα τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων τὰ ρίπτουσιν ἐντὸς οἰνοπνεύματος, ἐνθα τὰ ἀφίνουσιν ἐπὶ ἐβδομάδα νὰ βράζωσι, τὸ δὲ οὕτω κατασκευαζόμενον προῖον φαίνεται ὅτι ὑπερβαίνει κατὰ τὴν διαύγειαν καὶ τὸ χρώμα, ὡς καὶ κατὰ τὴν ὄσφρη καὶ τὴν γεῦσιν, τὰ καλλίτερα ῥόμια τῆς Ἰαμαϊκῆς.

Ἄλλη βιομηχανία οὐχ ἦν παραδόξως εἶνε ἢ ἐπομένη. Κατασκευαστὴς τις πηκτῆς τομάτας κάμνων ἐτησίαν πώλησιν 100 χιλιάδων φράγκων, εἶπεν εἰς τὸν ἐπὶ τῆς ἀπογραφῆς ὑπάλληλον, ὅστις τὸν ἠρώτα, ὅτι κατ' ἔτος ἐπρομηθεύετο παρὰ τῶν κατασκευαστῶν, τὰ ὅποια κατα-

σκευάζουσι τὸ προῖον τοῦτο, τοὺς σφόδρος καὶ τὰ ἄλλα ἀπορτίματα τῆς τομάτας, τὰ ὅποια βράζων κατεστραύων ἀκόμη ἐξείρατον πικρὴν τομάταν, ἂν καὶ ἐκ δευτέρας χειρὸς.

Ἄλλη βιομηχανία εἶνε τὰ κάρτια, ἢ ἡ κρησταλλωμένη ζάχαρις, τὴν ὅποιαν πωλοῦσι κατ' ὄδον εἰς τὰ παιδία· τὸ προῖον τοῦτο κατασκευάζουσι ἀπλούστατα ὡς ἔπειται ἀναμειγνύουσι 75 τοῖς 100 κρητῖδο; ἢ γύφου, τοῦτέστι λευκῆ γῆς, μὲ 25 τοῖς 100 ζαχάρους ἢ ἄλλης γλυκῆς ὕλης, καὶ τὸ πρῶγμα τελειώνει.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ περιήμου σαπωνίου τῆς Καστίλλης δὲν εἶνε πολὺ διάφορος ἀπὸ τὴν τοῦ καρτίου. Δι' αὐτὴ λαμβάνουσι 80 τοῖς 100 κόνιν ἐξ ἐκείνης, τὴν ὅποιαν μεταχειρίζονται εἰς ὑποδηματοποιίαν, ταύτην δὲ ἀναμειγνύουσι μὲ 20 τοῖς 100 λίπους ἀθλίης ποιότητος, ἐκ δὲ τοῦ οὕτω κατασκευαζόμενου προῖοντος, εἰσπράττουσι διὰ ἄλλα οἱ σαπωνοποιοί.

Πρὸς πᾶσι τούτοις ὑπάρχουσιν ἐν Νέξ Γόρκη ἄνθρωποι ἔργον ἔχοντες νὰ εἰσάγωσιν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς βιομηχανικὰ ἀντικείμενα ἀτελῶς κτεριγασμένα, ἵνα ἀπορτίωσιν τὸν τελωνειακὸν δασμὸν, ὅστις εἶνε βαρῦτατος. Τὴν καταργασίαν αὐτῶν συμπληροῦσι κατόπιν δι' ἐπὶ τούτῳ τερπνῶν, τὰ δὲ προῖοντα ταῦτα πωλοῦσιν εἰς ἄλλο τιμὰς ὡς κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προερχόμενα.

Ἡδὲν ἢ φράσις

ΧΟΡΕΥΟΜΕΝ ΕΠΙ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ

Διακρίσθητοῦσι τινες ὅτι ὁ Σαλβάνδρος εἶπε πρῶτος τὴν φράσιν ταύτην, τὴν ὅποιαν ἀποθίδουσι εἰς ἀνώγειον τινὰ συντάκτην τοῦ ἀρχαίου *Φιγαρό*. Ἄλλ' ὁ Σαλβάνδρος διηγείται ὁ ἴδιος πῶς αὐτὸς εἶπε τὴν φράσιν ἐν οἷς ἐξιστοροῖ τὰ τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπέσφερει νὲ τῷ «Κασιλικῷ Παλατίῳ» εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν τῆς Νεζπόλεως τὸν Ἰούλιον τοῦ 1830 ὁ δούξ τῆς Λύρηλιας.

«Εἶχα λαλήσει, λέγει, πρὸς τινὰ τῶν ὑποργῶν περὶ τῶν κινδύνων, εἰς οὓς ἐξέτεθῃ ἡ βασιλικὴ ἐξουσία». — «Δὲν ὁ ὑποχωρήσασιν οὐδὲ βῆμα», ἀπήτησεν ἐκεῖνος. — «Τότε λοιπὸν τῷ εἶπα ἐγὼ, ὁ βασιλεὺς καὶ σὺς ὁ ὑποχωρήσασιν κατὰ ἐν βασιλείῳ». Ἦτο δὲ ὁ ὑπουργὸς οὗτος ἐξόριστος κατόπιν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ καταδικασμένος εἰς πολιτικὸν θάνατον — πλησίον τοῦ ἐκπύτου βασιλέως.

Μετὰ τοῦτο διελλίον ἐγγύθεν τοῦ δουκὸς τῆς Λύρηλιας, πρὸς ὃν ἔλεγον φιλοφρονήσεις πολλὰς διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς ἐορτῆς, εἶπα τοῖς λόγους τούτους, ἐπαναληφθέντας ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων τῆς ἐπιστάσεως: «Ἡ ἐορτὴ αὕτη εἶνε ὅλως νεοπολιτικὴ, χορευόμεν ἐπὶ ἡφαίστειον».

Ἡ φράσις αὕτη ἄρα ἀνήκει ἀσφαλῶς εἰς τὸν Σαλβάνδρον.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ποῦ εἶνε ὁ δῆμος σου, κ. δῆμαρχε, ἠρώτα ὁ ἀειμνήστου βασιλεὺς Ὄθων τὸν δῆμαρχον τοῦ δήμου Ξ...

— Σουρτοῦκαψε, Μεγαλειότατε, ὅλη ἡμέρα μουσμένος εἶνε, ἀπεκρίνατο ὁ δῆμαρχος, ἐννοῶν τὸν ἐξάδελφόν του Ἀῆμον Ν...

— Πῶς ἔχουν τὰ πράγματα τοῦ δήμου σου; ἐπανελάβον ὁ βασιλεὺς.

— Τὰ λιανὰ, Μεγαλειότατε, καταστράφησαν ἀπὸ τὸν χειμῶνα, τὰ χονδρικά, ζωντανὰ εἶνε ἀκόμα.

— Ὅχι· πῶς ἔχει ὁ λαὸς ὡς πρὸς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν; ἐπέμεινε λέγων ὁ Ὄθων.

— Ὁ λαγός, βασιλιά μου, φέτος κατήντησε γύφτικο, γιὰτὶ κειδὸς τοῦ δὲ γεννήθηκε δὲν σκότωσε μόνον λαγὸν, γιὰτὶ ἔβριξε τόσο χιόνι, ποῦ τοὺς πιάνομα ζωντανούς.

— Δὲν ἐξεπαιδεύθησαν οἱ ἄνθρωποι καὶ εἶνε πολὺ πίσω, εἶπεν ὁ βασιλεὺς στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἀδελφούς του.

— Τὴν παιδεύατα καὶ τὸ ματζοῦκι ὅπου ἐφάγαμε μαῖς, βασιλιά μου, τόσα χρόνια οὔτε τὸ σουλ σου δὲν τὰ τράβηξεν.

— Ἴννοεῖ παιδεῖται γραμμάτων, εἶπε μετὰ γέλωτος ἄμα καὶ ὀργῆς ἡ βασίλισσα Ἀμαλία.

— Καὶ παιδιὰ ἔχω τρία, βασίλισσά μου, εἶπεν ὁ ἡλίθιος δῆμαρχος, καὶ μὲ συμπάθητε κι' ὅλα, ἀλλὰ ἔχω κι' ἄλλα τρία σακάκια (ἐννοεῖ τὰ θήλα).

— Αἱ, λοιπὸν, ἀλλ' εἶπε πολὺ χονδρῶς, κύριε δῆμαρχε, ἀνέκραξεν ἀγανακτικῶστα πλέον ἡ βασίλισσα Ἀμαλία.

— Νὰ ἰδῆς τὸν ἀδερφὸ μου πόσο χονδρῶτερος εἶνε ἢ ἀπεκρίνατο ὁ δῆμαρχος.

Ἐἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ἀπάντησιν οὔτε οἱ βασιλεῖς, οὔτε οἱ ὑπάσπισται τῶν ἡδυνήθησιν νὰ κρατήσωσι τὴν γέλωτα, ἀλλ' ἀνεκρίνασαν θορυβωδῶς καὶ σχεδὸν μέχρι διακρίων.

ΛΑΗΘΕΙΑΙ

* Ὁ ἀνθρώπινος χαρακτὴρ σχηματίζεται διὰ μυρίων λεπτῶν ἐπιδράσεων διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ τῶν συμβουλῶν, διὰ τῆς ὁρμητικῆς καὶ φιλολογίας, διὰ τῶν φίλων καὶ τῶν γειτόνων, διὰ τοῦ κόσμου, ἐν ᾧ ζῶμεν, ὡς καὶ διὰ τῶν ἀναμνήσεων τῶν προγόνων, ὧν κληρονομοῦμεν τὰς καλὰς πράξεις καὶ συμβουλὰς. Ἄλλ' ἂν καὶ αἱ ἐπιδράσεις αὗται εἶσιν ἀναμφιβόλως μεγάλαί, ἀναμφιβόλως ἐπίσης εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀποτελοῦσι κυρίως τὰ ἐνεργητικὰ μέσα τῆς ἰδίας εὐχῆς καὶ εὐπραγίας, καὶ ἐὰν δὲν ἀφελῶσι τι οἱ καλοὶ καὶ σώφρονες εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν ἄλλων, πρέπει αὐτοὶ κυρίως νὰ γείνωσιν οἱ κάλλιστοι ἐαυτῶν βουλοί. (Συμάτλις).

* Οἱ δίδοντες συμβουλὰς ἀνευ παραδειγματῶν δμοιάζουσι πρὸς τοὺς πιασάλους ἐκείνους τῆς

ἐξοχῆς, τοὺς δεικνύοντας τὸν δρόμον χωρὶς νὰ τὸν διατρέξωσι. (Rivarol).

* Πάντες φιλοτιμούμεθα νὰ δμοιάσωμεν κατὰ τι τοὺς μεγάλους ἀνδρας, μιμούμενοι τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν, ὁσάκις ἀδυνατοῦμεν νὰ μιμηθῶμεν τὰς ἀρετάς. (Ροῦδης).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ Ἀγγλος ἐπιστήμων ὁ κ. Peltigrow ἐδημοσίωσεν ἄρτι ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἡ φυσικὴ καὶ τεχνητὴ πτήσις πραγματεῖαν ἀναγνωσθεῖσαν ἐν τῇ ἀεροναυτικῇ Ἑταιρίᾳ τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ἣς ἀνάσιν εὐρίσκομεν εἰς τοὺς Καίρους τοῦ Λονδίνου.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐν λόγῳ ἔργου ἐξτάζει ἐν πρώτοις τὰς κυριώτερας διαφορὰς τῆς κατασκευῆς τῶν μελῶν τῶν ζῶων τῶν βασιτικῶν, πατομένων καὶ νηχομένων. Παρατηρεῖ ὅτι ἡ μεταξὺ ἀέρος καὶ ὕδατος τεθείσα ἀναλογία ὡς μέσων τουτέστι ὑποβαταζόμενων τὰ σώματα, εἶχε τὰ μέγιστα συγγῆσι τὸ πρόβλημα τῆς πτήσεως, καθόσον πολλοὶ ἄνθρωποι, ἂν οὐχὶ ἄπαντες, ἐφαντάζοντο ὅτι τὸ ἱπτάμενον ζῶον ἐπιπλεῖ ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ὡς τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὕδατος.

Ἡ ἰδέα αὕτη, προσθέτει ὁ κ. Peltigrow, ἐπέφερε τὴν ἐφεύρεσιν τῶν ἀεροστάτων, εἰ καὶ τὰ μηχανήματα ταῦτα δὲν δύνανται νὰ ἐκληρωθῶσιν ὡς πτητικαὶ μηχαναί. Ἐνῶσιν ἔλλειπει ἡ δύναμις, ἢ δυναμένη νὰ κινή αὐτὰ κατ' ὠρισμένην διεύθυνσιν καὶ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, ὅπερ ἐντὸς μικροῦ ἐλπίζει ὅτι θέλει κατορθωθῆ, χάρις εἰς νέον μέσον ἐπινοηθὲν παρὰ τινος μέλους τῆς ἀεροναυτικῆς Ἑταιρίας καὶ μὴ γενόμενον εἰσέτι γνωστὸν εἰς τὸ κοινὸν, — τὰ ἀερόστατα εἰς οὐδὲν ἄλλο θέλουσι χρησιμεύει, εἰμὴ ἀπλῶς πρὸς ἀνύψωσιν ἐν τῷ ἀέρι. Τὰ ἀερόστατα δὲν δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἀποτελεσματικῶς ἐνεκα τῆς ἐλαφρότητος αὐτῶν. Τούνην τὸ πτητὸν εἰς τὸ βάρος αὐτοῦ ὀφείλει τὴν εὐκαλίαν τῆς πτήσεως.

Μετὰ περιγραφὴν λεπτομερῆ τῆς κατασκευῆς καὶ ἐνεργείας τῶν φυσικῶν πτερόγων, ὁ συγγραφεὺς λέγει, ὁμιλῶν περὶ τῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς κινουῦνται τὰ ὄργανα ταῦτα, ὅτι ἡ μυτιὰ κινεῖ τὰς πτέρυγας αὐτῆς 330 φορές ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον, ἢτοι 19,800 κατὰ λεπτόν.

Ἀπὸ τῆς πείρας ἀπεδείχθη, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Peltigrow, ὅτι ἡ ταχύτης τῶν κινήσεων εὐρίσκεται εἰς ἀντίστροφον λόγον πρὸς τὸ μήκος τῶν πτερόγων, τὸ δὲ γεγονός τοῦτο προσιωπῆζει αἰσιὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐφεξῆς γεννησόμενων πρὸς πτήσιν μηχανημάτων, καθόσον προφανὲς εἶνε ὅτι βραδέως σχετικῶς κινήσεις εἰσονται ἐπαρκεῖς πρὸς λειτουργίαν τῶν μακρῶν καὶ ἰσχυρῶν πτερόγων, αἵτινες εἰσονται ἀναγκαῖαι, ὅπως ὑψώσωσι καὶ ὕψωσιν εἰς κίνησιν τὰ ὄργανα ταῦτα.

Ἡ πτήσις, καθὼ ἔχομεν διδόμενα ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως, ἐξαρτᾶται τὸ πλεῖστον ἀπὸ τοῦ βάρους.

ρους και τῆς δυνάμεως τοῦ σώματος τοῦ ζώου και τῆς ἐκτάσεως και ταχύτητος τῶν κινήσεων τῶν πτερόγων. Μετ' εὐχαριστήσεως δὲ παρατηρεῖ ὁ βῆτωρ ὅτι σοφοὶ ἄνθρωποι καὶ εἴπερ τινες καὶ ἄλλοι ἀρμόδιοι ἐπελήρθησαν τῆς λύσεως τοῦ ἐνδιαφέροντος και δυσκόλου τούτου ζητήματος, τῆς τεχνικῆς δηλονότι πτήσεως, και ὅτι ἀεροναυτικαὶ ἐταιρίαι πρὸ πολλοῦ συστάθησαν ἐν τῇ Γαλλίᾳ, Αὐστρίᾳ, Ἀγγλίᾳ και ἄλλαις χώραις».

Προβαίνων εἶτα ὁ κ. Pettigrew εἰς τὴν ἀπαρίθμησην τῶν διαφόρων μηχανημάτων τῆς ἐναερίου κινήσεως, τῶν μέχρι τοῦδε δοκιμασθέντων, ἐκθέτει τὰ αἴτια τῶν μέχρι τῆς σήμερον ἀποτυχῶν και τὰ μέσα δι' ὧν εἰς τινὰς περιπτώσεις ἐπετεύχθη μερικὴ ἐπιτυχία. Ἡ πρωτίστη δυσκολία συνίσταται κατ' αὐτὸν εἰς τὴν ἔλλειψιν κινήτηρου τινὸς μηχανήματος ἰσχυροῦ ἀλλὰ και ἐλαφροῦ, ἀποφαίνεται δὲ ὅτι ἡ τοῦ πεπισμένου ἀέρος χρῆσις ἢ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα ἕως τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος. Ἄνευ τῆς ἀνάγκης προσλήψεως βαρέων ἠλεκτρικῶν ἢ ἀτμῶν μηχανημάτων. Ἢ ἐναερίος κίνησης, λέγει περαινὼν ὁ συγγραφεὺς τὴν περίεργον αὐτοῦ πραγματείαν, θεωρεῖται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα παρὰ τῶν περισσώτερον οὐτοπία, ἀλλὰ τοῦτο οὐδαμῶς ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ζήτημα εἰς ἀνεπίδεκτον λύσεως». Κατ' αὐτὸν ἡ λύσις εἶνε ἀπλῶς ζήτημα χρόνου, καρτερίας και ἀγχινοίας, ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἶνε ἐπιπλοκώτατον πρόβλημα τῆς φυσικῆς, πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ἰσίου βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς συνάγονται δεημέριαι τὰ ἀπατούμενα πορίσματα.

Ἡ δὲ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον περὶ τοῦ πρίγκιπος Βίσαρκ ἐπίσκοπον ἐν τινὶ γερμανικῇ ἐφημερίδι· Τῷ 1840 νέαν εὐγενεὺς σουηδικῆς οἰκογενείας, συνοδευμένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς, ἤλθει ἐν διαμεινῇ ὀλίγας ἡμέρας εἰς Βερολίον. Ὁ πατὴρ τῆς συνέστησεν αὐτὴν εἰς τινὰ ἀνεψιὸν τοῦ, φοιτητὴν τοῦ πανεπιστημίου τῆς πόλεως ταύτης, ὃν ὅμως οὐδεὶς ἐκ τῆς οἰκογενείας ἐγνώριζεν ἐξ ὄψεως.

Εἰς τὴν νεάνιδα, ἅμα φθάσαν εἰς Βερολίον, παρουσιάσθη νέος τις, ὅστις ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐξανάγησε τὰς δύο κυρίας εἰς πάντα τὰ θέατρα, τὰ μουσεῖα και ὅ,τι ἄλλο ὑπῆρχεν ἀξιοθέατον, προσφερόμενος μετ' ἄκρας πρὸς αὐτὰς ἀερότητος. Κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ὅτε τέλος αἱ δύο νεαὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσωσιν, ὁ εὐγενὴς αὐτῶν ζεναγὸς λέγει πρὸς τὴν νεάνιδα·

— Καὶ τώρα, ἀγαπητὴ ἐξαδέλφη, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σῆς ὁμολογήσω κάτι τι· ὁ πραγματικὸς ἐξαδέλφος σας εὑρίσκειται κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν σαράντα λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, και μὲ παρεκάλει νὰ τὸν ἀντικαταστήσω· εἶμαι ὁ βαρῶνος Βίσαρκ.

Ἐκτοτε ἡ νέα σουηδὴ ἐνυμφεῖται, ὁ δὲ νέος σπουδαστὴς ἐγένετο κόμης, ἔπειτα πρίγκηψ και ἀρχιγραμματεὺς τῆς γερμανικῆς αὐτοκρατορίας.

Κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους ἤμαρ ἰνὰ ὁ Βίσαρκ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν κυρίας τινὸς ξένης, διερχομένης διὰ Βερολίνου, τὸ ὅπου δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἀπὸ τεσσαρῶντα ἐτῶν.—«Ἐἶμαι εἶπαν αὐτὴ πρὸς τὸν πρίγκηπα, ἡ δεσποινὴς Χ' εἰς σουηδικῆς».

Ὁ πρίγκηψ ἀνεμνήσθη τοῦ παρελθόντος, και ἐξέφρασε πολλὰς εὐχαριστίας εἰς τὴν κυρίαν πρὸς μέγαν τῆς θαυμασμόν.

— Χάρις εἰς ἡμᾶς, εἶπαν, ἐπεσεφόβην ὅλα τὰ μουσεῖά μας· ἄνευ τῆς περιστάσεως ἐκείνης και σήμερον ἀκόμη δὲν ἦν τὰ ἐγνώριζα, διότι ἐκτοτε οὐδ' ἄπαξ ἔλαβον καιρὸν νὰ τὰ ἐπισκεφθῶ.

Ἡ Πλὴν τῶν προϊόντων, τὰ ὅποια ἡ Ἀμερικὴ ἐξάγει εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀπὸ τινος ἤρχισε παρέρχουσα εἰς αὐτὴν και διάφορα εἶδη κινήτηρου. Κατὰ τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας τὸ παρελθὸν εἶπε μόναι αἱ πόλεις Chicago και Saint-Louis ἀπέστειλαν εἰς Ἀγγλίαν κινήτηρον ἀξίας δύο και ἡμίσεως ἑκατομ. δολλάρ. Τελευταίον δὲ κατὰ στήματι τοῦ Saint-Louis ἔλαβον παραγγελλίαν ἐκ Λονδίνου, ὅπως ἀποστείλῃ 1600 δωδεκάδαζ ἐρτύγων, 700 δωδεκάδαζ ἰνδικῶν ὀρνίθων και 1700 δωδεκάδαζ κοινῶν ὀρνίθων.

Ἡ Ἐν Αὐστραλίᾳ ἀνεκαλύθη πρὸ ὀλίγου πλούσιον μεταλλεῖον χρυσοῦ εἰς οὐ μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Σίδνεϋ. Τὸ πρᾶγμα ἅμα γνωστὸν παρήγαγε μεγάλην συγκίνησιν παρὰ τοῖς κατοικοῖς, οἵτινες ἀθρόοι συρρέουσι καθ' ἑκάστην εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ εὐρέθη τὴ πολύτιμον μέταλλον. Πρὸς ἐκμετάλλωσιν αὐτοῦ ἤρξαντο ἀμέσως αἱ ἐργασίαι, ἐν και ἡ ἔλλειψις ὕδατος· μεγάλως παρεκώλυε αὐτὰς ἐν ἀρχῇ, πανταχοῦ δὲ ἐν τοῖς πέριξ ἤρξαντο ἀμέσως ἀνιδρυόμεναι σκηναὶ και καλύβαι, αἵτινες δεημέριαι κυλλοπλασιάζονται.

Ἡ Ὁ κινήτης πύργος τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου ἐν Τροιά τῆς Ἀμερικῆς κατασκευάσθη ὀλόκληρος εἰς συμπιεσμένου χάρτου, καίτοι δ' ἔχων διάμετρον 28 ὄλων ποδῶν, εἶνε νῦν τοσοῦτον ἐλαφρὸς, ὥστε δι' ἐλαχίστης δυνάμεως κατορθοῦται ἡ περιστροφικὴ κίνησις αὐτοῦ. Ε.Ε. ΔΕΙΤΕ ΤΙΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ
 Σημειῶν μέσων πρὸς ὑπερτασίαν λιποσπολίων, σινδυνίων, χειρουργικῶν κλπ.

Sulfate de manganèse (Θεοῖς μαγγάνιον)	4 gr.
Eau distillée ("Γόσιν ἀπεσταγμένον)	4 "
Sucre en poudre (Ζάχαρι λεπτὴ)	8 "
Noir de fumée (Καπνὸς)	2 "

Ἐναμιχθέντων τῶν ἀνωτέρω ἀποτελεῖται πικρὸν μίγμα, δι' οὗ, ὡς διὰ τυπογραφικῆς μελέτης ἀλείφωμεν τὴν σφραγίδα και σφραγίζομεν τὸ ὕψωμα· ἀφ' οὗ δὲ ξηρανθῆ ἐμβάπτωμεν αὐτὸ εἰς διάλυσιν ἀραιῶν καυστικῆς ποτάσεως και τὸ ἀφίνομεν νὰ ξηρανθῆ πάλιν· ἔπειτα δὲ τὸ πλόνομεν δι' ἀφρόνους ὕδατος και τὰ ἐκτυπώμενα μένουσιν ἑσασὶ ἀνεξίτηλα.

ΑΘΗΝΑΙ, — ΤΙΠΟΤΕ ΚΟΥΡΙΝΝΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΕΜΟΚΟΙΜΕΝ.